

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΦΗΒΩΝ

Συνδρομὴ ἑτησίᾳ.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει γρ. ἀργ. 30
Ἐν ταῖς ἑπαρχίαις » 35
Ἐν τῷ ἑξωτερικῷ φρ. χρ. 8

Διευθυντὴς καὶ ἐκδότης

Τ. Α. ΔΕΠΑΣΤΑΣ

Ἐ ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐ

Ἐν Γαλατῷ, ὁδῷ Χαριστῆ, ἀρ. 12.

Ἐξάμηνος τὰ ἡμίση.

Αἱ ΣΥΝΔΡΟΜΑὶ ΠΡΟΠΛΗΡΟΝΟΝΤΑΙ

ΑΡΧΟΝΤΑΙ ΔΕ ΤΗΝ 15 ΑΠΡΙΛΙΟΥ
ΚΑΙ ΤΗΝ 15 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛ. ΠΑΡ. 60

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Ἡ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΟΙΚΟΝ ΕΥΣΕΒΕΙΑ

Ψυχὴ τῶν μικρῶν μου ἀναγνω-
στῶν ἐπιθυμῶ νὰ εἶνε κηπάριον,
ἐντὸς τοῦ ὀ-
ποίου

πάν ἄνθος καὶ πᾶ-
σα ἀρετὴ ν' ἀν-
θῆ καὶ νὰ μυρίζῃ,
ἀπὸ τῆς μεγαλει-
τέρας μέχρι τῆς μι-
κροτέρας, ἀπὸ τῆς
μᾶλλον γήινου μέ-
χρι τῆς μᾶλλον οὐ-
ρανίου. Ἄλλὰ πρὸ
πάντων ἐπιθυμῶ ἐν
τῇ ψυχῇ των ν' ἀν-
θῆ τὸ εὐωδέστατον
φυτὸν τῆς πρὸς
τοὺς οἰκείους εὐ-
γνωμοσύνης καὶ ἀ-
γάπης. Διότι αὐτὸ
πρὸ πάντων τὸ φυ-
τὸν εἶνε τὸ κυριώ-
τατον τῆς ψυχῆς
στόλισμα καὶ διὰ
τῆς μυριπνύου ὀ-
σμῆς αὐτοῦ ὁ Θεὸς
ἠθέλησε νὰ μᾶς μα-
γνητίσῃ πρὸς τὰς
ἄλλας ἀρετάς.

Ἡ πρὸς τὸν Θεὸν
εὐγνωμοσύνη στηρί-
ζεται ἐπὶ τῆς πρὸς
τοὺς γονεῖς στορ-
γῆς. Ὅλος ὁ οὐρανὸς θεμελιούται ἐπὶ τοῦ οἴκου.

Τὰ πρὸς τοὺς οἰκείους μας καθήκοντα εἶνε τρό-

ποντινὰ προπαιδεῖα τῶν ἀλλωνίμας καθήκοντων.

Μὴ εἶπῃς, ἐγὼ εἰμαι εὐσεβής, πιστός, ἀγα-

θός, τίμιος, ἐνῶ εἶ-
σαι κακὸς υἱὸς καὶ
κακὸς ἀδελφός. Μά-
θε ὅτι ὅποιος εἶσαι
εἰς τὰς πρὸς τὸν
οἶκόν σου σχέσεις,
τοιούτος θὰ εἶσαι
καὶ εἰς τὰς πρὸς
τὸν πλησίον σου
σχέσεις καὶ εἰς τὰς
πρὸς τὸν Θεόν.

Σὺ δὲν ἐμχθες νὰ
κολυμβῆς εἰς τὴν
ἀπρογαλιὰν ἀκόμη
καὶ λέγεις ὅτι εἶσαι
καὶ εἰς τὰ βάθη αὐ-
τὰ τοῦ ὠκεανοῦ ἐ-
πιτήδειος δύτης;
Σὺ δὲν ἔχεις θέσῃ
ἀκόμη τὰ θεμέλια
τῆς ἀρετῆς καὶ ὑ-
περυψήλους πύρ-
γους ὀνειρεύεσαι;
Ἄν εἰς τὸν πεντα-
μελῆ ἢ δεκαμελῆ
ἐκείνον κύκλον, ὅ-
στις καλεῖται **οἶ-
κος**, δὲν ἐπετέλε-
σες τὸ καθήκόν σου,
φρονεῖς ὅτι θὰ τὸ
ἐπιτελέσῃς ἐνώπιον
τῶν χιλιᾶδων ἀν-

θρώπων, τῶν μυριάδων ἀγγέλων, τοῦ ἀπειροῦ
Θεοῦ;

Βασανίζεις τὴν μητέρα σου μὲ τὰς ἰδιοτροπίας σου καὶ τὰς παρακοάς σου· πιλατεύεις τὸν πατέρα σου μὲ τὰς ἀπαιτήσεις σου καὶ τὰ καταιβασμένα μούτρα, καὶ ἔπειτα λέγεις: ἐγὼ ἀγαπῶ τὸν Θεόν!

Εἶσαι τόσο ἐγωιστής· ὥστε δὲν ἀνέχεσαι οὐδὲ μίαν λέξιν χαϊδευτικὴν νὰ εἶπῃ ὁ πατήρ σου πρὸς τὸν μικρότερόν σου ἀδελφόν· διαπληκτίζεσαι μαζὴ του αἰωνίως καὶ κηρύττεις ἀκήρυκτον κατ' αὐτοῦ πόλεμον· ὕστερον κάμνεις τὸν ἅγιον καὶ τὸν καλὸν καὶ τὸν γενναϊόδωρον εἰς ὅλους τοὺς ξένους ἀνθρώπους!!

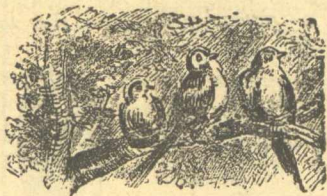
Ἄ, κύριε, κύριε! Τοῦτο καλεῖται προσωπὴς ἴσως, κόθορνος, φενάκη, ἀλλ' οὐδέποτε, οὐδέποτε εἶνε πραγματικὴ ἀρετὴ. Ἡ ἀρετὴ εἶνε ἀπλή καὶ ἀναλλοίωτος. Ὁ ἐνάρετος καὶ ἐντὸς τοῦ οἴκου καὶ ἐκτὸς τοῦ οἴκου καὶ εἰς τὴν πόλιν καὶ εἰς τὴν ἔρημον καὶ ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων καὶ ἐν ἀπουσίᾳ τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὑπὸ τὸ σκότος καὶ ὑπὸ τὸν ἥλιον μένει πάντοτε ὁ αὐτός· εἶνε ὁμοῖος μὲ τὸ αἰώνιον κάλλος τοῦ Θεοῦ, τὸ ὅποιον οὐδέποτε ἀλλοιοῦται. Σὺ δέ, ὁ ἐν τῷ οἴκῳ τυραννίσκος καὶ ἐκτὸς τοῦ οἴκου δῆθεν ἄγγελος, εἰπέ μοι, τί ἄλλο κάμνεις παρά ὡς ἠθοποιὸς νὰ μεταμφιέννῃσαι πρὸ τοῦ κοινοῦ, διὰ νὰ ἐπισπάσῃς τοὺς συριγμούς καὶ τὰ ποδοκροτήματα τῶν ἀγγέλων;

Τὸ Εὐαγγέλιον λέγει: «Ἐκεῖνος ὅστις δὲν φροντίζει νὰ κάμῃ τὰ πρὸς τοὺς οἰκείους του καθήκοντα εἶνε χειρότερος ἀπὸ ἄπιστον καὶ ἔχει ἀρνηθῆ τὴν πίστιν του». Ἀλλαχοῦ δὲ ἡ ἰδία Βίβλος προσθέτει: «Ἐὰν τοὺς ἀδελφούς του καὶ τοὺς οικιακούς του, τοὺς ὁποίους καθ' ἡμέραν τις βλέπει, δὲν ἀγαπᾷ τὸν Θεόν, τὸν ὅποιον καθόλου δὲν βλέπει, πῶς εἴμπορεῖ νὰ λέγῃ ὅτι τὸν ἀγαπᾷ;» Καὶ οἱ σοφώτατοί μας δὲ πρόγονοι, τῶν ὁποίων οἱ λόγοι πλησιάζουσι κάποτε χωρὶς νὰ φθάσουν τὸ ὕψος τῆς Θεοπνεύστου ἀγίας Γραφῆς, τὰ πρὸς τοὺς γονεῖς καὶ τὸν οἶκον ἐν γένει καθήκοντά των συμπεριελάβανον εἰς μίαν λέξιν ἐξαίσιου κάλλους καὶ ἐξαισίας δυνάμεως, εἰς τὴν λέξιν «εὐσέβεια». Ναί· εὐσέβεια· διότι εὐσέβεια δὲν εἶνε μόνον τὸ νὰ πιστεῦῃ τις εἰς τὸν Θεόν καὶ νὰ ἐκκλησιάζεται ἐν τῷ ναῷ του καὶ νὰ προσεύχεται καὶ νὰ μεταλαμβάνῃ, ἀλλὰ καὶ τὸ νὰ σέβεται καὶ ἀγαπᾷ καὶ περιθάλπῃ τοὺς γονεῖς του καὶ τοῦτο καλεῖται εὐσέβεια.

Ἄν ἀγαπᾷτε μάλιστα, αὐτὴ εἶνε ἡ εὐσέ-

βεια ἡ πρώτη, ἐξ ἧς κατόπιν ἀπορρέει ἡ δεύτερα. Διότι, ἵνα κατακλείοντες τὸν λόγον εἴπωμεν, ὁ οὐρανὸς στηρίζεται ἐπὶ τῆς γῆς· ὁ οὐράνιος Γονεὺς ἀντιπροσωπεύεται ὑπὸ τῶν ἐπιγείων γονέων· ἡ δὲ ἀρετὴ καὶ ἡ μᾶλλον αἰθεροβάμων γεννᾶται καὶ λιχνίζεται παρά τὴν ἐστίαν τοῦ οἴκου. Ὅποιοι δὲ θὰ εἴμεθα πρὸς τὸν οἶκόν μας, τοιοῦτοι καὶ πρὸς τὴν κοινωνίαν, τοιοῦτοι καὶ πρὸς τὸν Θεόν. Ἄς καταστῶμεν λοιπὸν πρῶτον εὐσεβεῖς πρὸς τὸν οἶκον, διὰ νὰ καταστῶμεν ἔπειτα εὐσεβεῖς πρὸς τὸν οὐρανόν.

Παπᾶ-Σπύρος.

ΤΟ ΞΙΦΟΣ

ΤΟΥ

ΔΑΜΟΚΛΕΟΥΣ

Εἶνε συνηθεστάτη ἡ φράσις *Κρέμαται ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου τὸ ξίφος τοῦ Δαμοκλέους*. Ἰδωμεν δὲ πῶθεν αὕτη προήλθεν.

Εἰς κάτοικος τῶν Συρακουσῶν ὀνόματι *Διονύσιος* γεννηθεὶς κατὰ τὸ 430 πρὸ Χριστοῦ ἐκολάκευε τοὺς πολίτας, διὰ τῆς κολακείας του δὲ τοσοῦτον ἐφείλκυσε τὴν εὐνοίαν αὐτῶν, ὥστε ἔγεινε τύραννος τῆς πατρίδος του. Ἡ λέξις *τύραννος* κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν εἶχε τὴν σημασίαν, τὴν ὁποίαν ἔχει σήμερον ἡ λέξις *βασιλεὺς*.

Πολλοὶ κόλακες περιεστοίχισαν τότε τὸν βασιλέα, ἀλλ' ὁ χαμηρότερος ὅλων ἐκαλεῖτο *Δαμοκλῆς*. Οὗτος δὲν ἔπαυε νὰ ἐπαινῇ ἀκαταπαύστως τὸν Διόνυσον, καὶ νὰ ἐξυμνῇ τὴν εὐφύιαν, τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ τὴν εὐτυχίαν αὐτοῦ.

Ὁ τύραννος τῶν Συρακουσῶν, ὁ ὁποῖος δὲν ἠγάπα τοὺς κόλακας, διότι ἐγίνωσκε τὴν

ποταπότητα αὐτῶν καὶ τὸν σκοπὸν τῆς κολακείας των, εἶπε μίαν ἡμέραν εἰς τὸν Δαμοκλέα, ἐνῶ οὗτος τὸν ἐπῆνει·

— Ἐπειδὴ μὲ θεωρεῖς τόσο ἐτυχεῖ, θὰ σέ θέσω εἰς τὴν θέσιν μου διὰ μίαν μόνην ἡμέραν διὰ νὰ πεισθῆς ἂν πράγματι εἶμαι τόσο ἐτυχής, ὅσον ἐπαναλαμβάνεις ἀδιάκλῶς.

Τότε διέταξε, κατὰ τὴν ἡμέραν τὴν ὁποίαν ὦρισε, νὰ προσενεχθῶσι πρὸς τὸν Δαμοκλέα καθὼς προσεφέροντο πρὸς αὐτόν. Εἰς τὴν βασιλικὴν τράπεζαν ὁ κόλαξ ἐκάθησεν εἰς τὴν θέσιν τῆς τιμῆς φορῶν ἐπὶ κεφαλῆς τὸ βασιλικὸν διάδημα, ἡ τράπεζα ἦτο πλήρης ἐλεκτῶν φαγητῶν καὶ ποτῶν, πάντες ὑπηρέτου αὐτόν, φρουροὶ καὶ δούλοι τὸν περιεστοίχιζον. Ἐκαίον πλησίον αὐτοῦ πολὺτιμα μῦρα, οἱ αὐλικοὶ τὸν ἐκολάκευον καὶ ἐζήτουν τὴν προστασίαν του, καὶ ποιηταὶ ἐξύμουν τὰς ἀρετὰς αὐτοῦ.

Τὸ ἑσπέρας μετέβη νὰ κοιμηθῇ. Ἡ κλίνη αὐτοῦ ἦτο ἐστρωμένη μὲ ἄνθη· ὠραία δὲ μου-

σικὴ ἐπαιάνιζεν ἐκλεκτὰ τεμάχια διὰ νὰ βαυκαλίσῃ τὸν ὕπνον αὐτοῦ.

Ὁ Δαμοκλῆς ἦτο πλήρης χαρᾶς, ἀλλ' ὅτε ἐξήπλωθη ἐπὶ τῆς κλίνης του παρετήρησε κρεμάμενον ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς του ἀπὸ τριγῶς ἴππου γυμνὸν ξίφος. Ἄν ἔσπανεν ἡ θρίξ, ἡ αἰχμὴ τοῦ ξίφους θὰ διετρύπα τὴν κεφαλὴν τοῦ κόλακος.

Ἐντρομος ὁ Δαμοκλῆς, πηδᾷ ἀπὸ τῆς κλίνης, τρέχει πρὸς τὸν Διονύσιον, καὶ παρακαλεῖ αὐτόν νὰ διατάξῃ, ὅπως ἐξαφανίσωσι τὸν ἀπειλοῦντα αὐτόν κίνδυνον, ἦτοι ὅπως ἀφαιρέσωσι τὸ ξίφος. Τότε ὁ Διονύσιος γελῶν λέγει πρὸς αὐτόν.

— Καὶ ὅμως, αὐτὴ εἶνε ἡ εἰκὼν τοῦ κυρίου σου. Αὐτὴ εἶνε ἡ εἰκὼν τῆς ζωῆς, τὴν ὁποίαν σὺ ἀποκαλεῖς εὐτυχίαν!

Ἐκ τούτου ἐπεκράτησεν ἡ συνήθεια, ὅταν ἐπίκηται κίνδυνος, νὰ λέγωσι· *Κρέμαται ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου τὸ ξίφος τοῦ Δαμοκλέους!*

Ο ΦΑΡΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε Φυλλ. 22).

ἐν λέγω τὸ ἐναντίον, ἐψιθύρισε ὁ σοφός, ταλαντευόμενος μετὰ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ διορθώσῃ τοὺς ὑπολογισμούς του καὶ τοῦ φόβου του νὰ πέσῃ εἰς τὰς χεῖρας τῶν πειρατῶν. Ἡ πράξις πρέπει πάντοτε νὰ εἰσακούηται ὑπὸ τῆς θεωρίας.

— Ἰδοὺ ἀκριβῶς ἀρχίζει νὰ νυκτάνῃ, προσέθηκεν ὁ Βασίλης μὲ ὕψος ὑποχρεωτικόν· θὰ σᾶς ἦτο εὐκολώτατον ἐντὸς μιᾶς ὥρας νὰ ἐννοήσητε τὰς παρατηρήσεις μου.

— Βεβαίως μίαν ὥρα ἀρκεῖ. Λοιπὸν σᾶς ἀκολουθῶ, εἶπεν αἰφνης ὁ Μαυροκόκκινος.

— Μετ' ὀλίγον θὰ ἐπιστρέψω, προσέθηκεν ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς ἐπιθεωρητάς· ἐὰν ἐντὸς μιᾶς ὥρας δὲν ἐπιστρέψω πλεύσατε πρὸς ἀνέρεςίν μου.

— Αὐτὸ τὸ ὅποιον πράττετε εἶνε ἐσχάτη ἀφροσύνη, εἶπεν αὐτῷ χαμηλοφώνως ἀλλ' ἐνεργητικῶς ὁ Ζῶης.

— Πᾶ! μήπως δύναται ἄνθρωπος ἀναγινώσκων τὰ ἔργα μου νὰ εἶνε ποταπὸς πειρατής! Οὐδέποτε! ἀπήντησεν ὁ Μαυροκόκκινος, ἐνθουσιώδης καὶ καταγοητευμένος, διότι εὗρεν μα-

θητὴν του. Ἄλλως τε πρὸ παντὸς ἡ ἐπιστήμη... Ἀπωθῶν ἐκείνους, οἵτινες προσεπάθουν νὰ τὸν κρατήσωσιν ἐπήδησεν εἰς τὴν λέμβον τῶν πειρατῶν, ἦτις μετ' ὀλίγον ἀπεμακρύνθη.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν πειρατῶν ἡ Κατίνα μετὰ τῶν θυγατέρων τῆς, ἐξῆλθε τῆς οἰκίας. Εἶχε παρακολουθήσῃ, ἀράτος, ὅλην τὴν σκηνὴν καὶ διελογίζετο καὶ ἐκείνη ἐπίσης ὅτι ὁ Μαυροκόκκινος ἔπραξε κακῶς ἀκολουθήσας τὸν Βασίλην.

— Θὰ ἤμην τῆς γνώμης ἀντὶ νὰ περιμείνητε μίαν ὥραν νὰ ἐπιβῆτε ὅλοι ὠπλισμένοι κατὰ ἀμέσως τῆς λέμβου καὶ νὰ ἀκολουθήσητε τὸν ἱππότην, εἶπεν ἡ Κατίνα.

— Ἐχει δίκαιον ἡ κ. Βανδάρου, εἶπεν ὁ Ζῶης. Εἴμεθα ὑπεύθυνοι ἀπέναντι τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας διὰ τὴν ζωὴν τοῦ Μαυροκόκκινου καὶ δὲν θέλω νὰ πρυθῶ διὰ μίαν ἰδιοτροπίαν του.

Εἶχε νυκτώσῃ ἐντελῶς. Ἡ νύξ ἦτο ζοφερὰ, διότι ἦτο νέα σελήνη. Μόνος ὁ φάρος κατηύγαξε διὰ τοῦ διακλείποντος αὐτοῦ φωτός τὴν ὀλίγον τρικυμιώδη θάλασσαν.

Ἦνοιξαν τὰ ἰστία, καὶ οἱ τέσσαρες υἱοὶ

Βανδάρου μετά τῶν ἐπιθεωρητῶν καὶ τῶν ναυτῶν ἐπέβησαν τῆς μεγάλης λέμβου.

Ἐνῶ ἡτοιμάζοντο νὰ διευθύνωσι τὸ πλοῖον πρὸς τὸ μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον ἠγκυροβόλει τὸ πειρατικὸν πλοῖον, εἶδον λευκὰ ἱστία, τὰ ὁποῖα ἀπεμακρύνοντο ταχέως. Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν ἀκριβῶς ἀκτίς τις τοῦ φάρου ἐφώτισε τὴν θάλασσαν καὶ οἱ ἐν τῇ λέμβῳ εἶδον ἔκπληκτοι τὴν «Παναγίαν» πλησίον διευθυνομένην πρὸς ἀνατολὰς

— Ἦμην βέβαιος περὶ τούτου, ἀνέκραξεν ὁ Ζῶης. Ἀπήγαγον τὸν σοφὸν ὡς ὄμηρον.

Τὸ θλιβερὸν τοῦτο γεγονός κατετρόμαξε τὴν οἰκογένειαν Βανδάρου. Ἀπεχειρέτισαν τοὺς ἐπιθεωρητὰς, οἱ ὅποιοι ἔσπευσαν νὰ φέρωσιν εἰς Πειραιᾶ τὴν λυπηρὰν ταύτην εἶδησιν, ὅπως ἐκεῖ σκεφθῶσι περὶ τοῦ πρακτείου καὶ ἀπεχωρίσθησαν.

Ἀφ' οὗ οἱ ἐπισκέπται των ἀπεμακρύνθησαν, οἱ υἱοὶ Βανδάρου ὑπὸ φιλανθρωπίας κινούμενοι ἠθέλησαν νὰ βεβαιωθῶσι μὴ τυχὸν ὁ δυστυχὴς σοφὸς ἐγκατελείφθη εἰς λέμβον τινὰ ἢ ἐροίφθη εἰς τὴν θάλασσαν. Ἐσκέφθησαν λοιπὸν νὰ τὸν ἀναζητήσωσι καὶ τὸν βοηθήσωσιν.

Ἐσπευσαν ἀμέσως εἰς τὸ ἐργαστήριον ὀπλισμένοι καὶ κρατοῦντες φανούς. Ὅτε ὅμως ἐφθασαν, οἱ νεανίαι ἀφῆκαν κραυγὴν ἐκπλήξεως καὶ τρόμου. Ἡ λέμβος, ἣτις ἐχρησίμευε διὰ τὰς ὑποβρυχίους ἐργασίας των καὶ ἣτις ἀπετελεῖ τὸ μόνον μεταγωγικὸν μέσον εἶχεν ἐξαφανισθῆ! Οἱ πειραταὶ εἶχον κλέψῃ τὴν λέμβον τοῦ Ἰωάννου!

12.

ΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΙ ΤΟΥ ΒΑΝΔΑΡΟΥ

Ἀδυνατοῦμεν νὰ περιγράψωμεν πόσον ἡ κλοπὴ αὕτη κατέπληξε τοὺς κατοίκους τοῦ Φάρου.

Διὰ τῆς ἀπωλείας τῆς λέμβου των, ἔχανον πᾶσαν ἐλπίδα σωτηρίας, ἔχανον τὸν Ποσειδῶνα καὶ τοὺς θεσσαυροὺς του! καὶ ὅ,τι φοβερώτερον θὰ ὑπέκειντο ἐπὶ μὴνᾶ, μέχρι τῆς ἐπανόδου τῶν ἐπιθεωρητῶν, εἰς τὰς τρομερὰς βρασάνους τῆς ἀνησυχίας, ἴσως δὲ καὶ εἰς σεισμόν τινα.

Εὐτυχῶς ἡ Κατίνα καὶ αἱ θυγατέρες των δὲν ἠσθάνθησαν τὸσαύτην λύπην, ὅσην ὁ Νικολῆς, ἀγνοοῦσαι τοὺς κινδύνους, εἰς οὓς ἦσαν ἐκτεθειμένοι.

Ἐξήμερωσε χωρὶς οὐδεὶς τῶν υἱῶν Βανδάρου νὰ δυνηθῆ νὰ κοιμηθῆ. Εἶχον ἀκόμη ἐλπίδα τινὰ καὶ ἅμα τῇ αὐγῇ ἔτρεξαν εἰς ὄλους τοὺς σκοπέλους, ὅπως τυχὸν εὕρωσι ναυαγία τινα. Ἐπανῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν κατὰ σκοπι καὶ μετὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐρυθροὺς. Οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν πλέον· ἐνῶ ὁ πλοίαρχος Βασίλης ἐκράτει ὄλους εἰς τὴν βᾶσιν τοῦ φάρου οἱ σύντροφοὶ του εἶχον ἐπιχειρήσῃ τὴν κλοπὴν.

Οἱ πειραταὶ ὄχι μόνον εἶχον κλέψῃ τὴν λέμβον, ἀλλὰ πρὸς τοὺς εἶχον πληρώσῃ αὐτὴν μὲ διάφορα ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα ἠδύναντο νὰ τοῖς χρησιμεύσωσι καὶ τὰ ὁποῖα ἦσαν ἄφθονα εἰς τὸ ἐργαστήριον· ἄκρα σχοινίων, ἀγκύρας, ἀλύσεις κτλ.

Μετὰ μεγάλης λύπης οἱ υἱοὶ Βανδάρου ἐξηκρίβουν νέας κλοπὰς καὶ παρετήρουν τὸ ἔργον των, τὸ ὁποῖον εἶχον ἀρχίσῃ καὶ τὸ ὁποῖον διὰ μιᾶς ἐγκατελιμπάνετο ἕνεκα τῶν πειρατῶν.

Ὁ Βανδάρου, τὸν ὁποῖον τὸ γεγονός τοῦτο ἐλύπει περισσότερον τῶν υἱῶν του ἔσχε τὸ ἀπαιτούμενον θάρρος, ὅπως διὰ καταλλήλων λόγων ἀνυψώσῃ τὸ φρόνημα αὐτῶν.

— Μήπως ἡ ζωὴ δὲν εἶνε πλήρης ἀπογοητεύσεων; ποῖος δύναται νὰ καυχῆθῃ ὅτι τὸ πᾶν βαδίζει κατὰ τὰς ἐπιθυμίας του; ἔλεγεν αὐτοῖς. Ὁ ἄνθρωπος ἐδημιουργήθη διὰ νὰ εὕρισκῃται εἰς διηκενὴ πάλιν. Τὸ τοιοῦτον θὰ σὰς φανῆ οἰκτρὸν ἴσως, διότι δὲν ἐσυνειθίσατε νὰ ἀπαντᾶτε δυσκολίας... Μάθετε νὰ καταδιώκῃτε τὴν τύχην, ἣτις σὰς διαφεύγει, καὶ ἀρχίζετε πάντοτε τὸ καταστραφέν ἔργον.

— Ἀλλὰ πῶς θὰ ἀντικαταστήσωμεν τὴν λέμβον μας; πῶς θ' ἀγοράσωμεν ἄλλην; ἠρώτησεν ὁ Γιάννης. Μὲ ὅλα τὰ ἐξαρτήματά της μᾶς ἐκόστισε 2000 φράγκα. Θὰ ἠμπορέσωμεν νὰ προδῶμεν καὶ πάλιν εἰς τοιαύτην δαπάνην;

— Ἀμφιβάλλω, εἶπεν ὁ Δημήτριος. Ἡ ἀγορὰ τῆς ἀτμαντλίας ἐξήντησε τὰς οἰκονομίας μας.

Ὁ Βανδάρου ἦτο σκεπτικὸς.

— Ἄς κάμωμεν μίαν σχεδίαν μὲ τὰς σάνιδας, τὰς ὁποίας ἔχομεν, εἶπεν ὁ Γεώργιος, θὰ δυνηθῶμεν τοιοῦτοτρόπως νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὰς ἐργασίας μας μέχρι τῆς ἀφίξεως τῶν ἐπιθεωρητῶν.

— Ὁ Γεώργιος ἔχει δίκαιον, εἶπεν ὁ Βανδάρου. Πρέπει ὅλοι νὰ ἐργασθῶμεν ὄχι μὲ σχεδίαν, ἀλλὰ μὲ ἀκάτιον, γνωρίζετε ὅτι ἡ κατασκευὴ του εἶνε εὐκόλος ἀφ' οὗ ὀμοιάζει

παρὰ πολὺ πρὸς τετράγωνον κιβώτιον, πρὸς τοῦτοις δὲ κινεῖται μὲ μίαν κώπην τοποθετημένην ὀπίσω.

— Λαμπρὰ ιδέα! εἶπεν ὁ Ἰωάννης. Μολονότι τὰ τοιαῦτα ἀκάτια δὲν εἶνε τόσο κατὰλληλα ὅσον αἱ λέμβοι, τὰ μεταχειρίζονται ἐν τοῦτοις εἰς τὸν ναύσταθμον, ὅταν πρόκηται νὰ βᾶψωσι τὴν τρόπιδα πλοίου τινός.

— Ἄς ἀρχίσωμεν τὸ ἔργον, τέκνα μου. Οὐδὲν δυστύχημα εἶνε ἀνεπανόρθωτον, ὅταν ὁ Θεὸς μᾶς προστατεύῃ καὶ ἡ ὑγεία μᾶς ὑποβοηθῆ.

Οἱ πλήρεις θάρρους Βανδάρου ἤρχισαν ἀμέσως τὰς ἐργασίας καὶ ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν κατεσκεύασαν ἀκάτιον δυνάμενον νὰ τοὺς περιλάβῃ.

Ἐκάρφωσαν τὰς σάνιδας, ἀφ' οὗ προηγουμένως τὰς ἤλειψαν μὲ πίσσαν, ἔγραψαν δὲ ἐπὶ τοῦ ἀκάτιου τὸ ὄνομα, ὅπερ ἔφερε τὸ πειρατικὸν πλοῖον *Παραγία*.

Τοῦτο δὲ ἔπραξαν τὸ μὲν ἕνεκα εἰρωνείας, πρὸ πάντων ὅμως, διότι ἠλπίζον νὰ θριαμβεύσωσι χάρις τῷ θεῷ τούτῳ ὀνόματι.

Ὅταν τὸ ἀκάτιον κατεσκευάσθη καὶ καθελκύσθη, οἱ υἱοὶ Βανδάρου ὀμολόγησαν ὅτι εἶχον ἐλεεινὴν ὄψιν. Ὁ Ἰωάννης ἐκλαυσε συγκρίνον αὐτὸ πρὸς τὴν μὲ ἱστία ἀγαπητὴν του λέμβον.

Ὁ Νικολῆς βλέπων τὴν θλίψιν τοῦ υἱοῦ του τὸν ἔστυρε πρὸς τὸ μέρος του.

— Σοῦ ὑπόσχομαι νὰ σοῦ ἀγοράσω λέμβον τόσο ὠραίαν, ὅσον καὶ ἐκείνη, τὴν ὁποῖαν ἔχασες, εἶπεν αὐτῷ.

— Ναι, ὅταν θὰ ἀνεκλύσωμεν τὸν Ποσειδῶνα; εἶπεν ὁ Ἰωάννης μετὰ θλιβεροῦ μειδιάματος.

— Ὅχι, πολὺ ἐνωρίτερα· εἰς τὴν πρώτην εὐκαιρίαν, ἣτις θὰ παρουσιασθῆ ὅπως ὑπάγω εἰς Τήνον.

— Ἦμπορῶ, χωρὶς διὰ τοῦτο νὰ φανῶ ἀδιάκριτος, νὰ σὰς ἐρωτήσω πάτερ μου, μὲ τί χρήματα θὰ τὴν ἀγοράσῃτε;

— Μὲ τὰ χρήματα τὰ προκύψαντα ἐκ τῶν οἰκονομιῶν μου.

— Μὲ τὰ χρήματα τὰ προκύψαντα ἐκ τῶν οἰκονομιῶν σας!

Ὁ Δημήτριος, ὁ Ἰωάννης, ὁ Γεώργιος καὶ ὁ Παῦλος εἶχον πλησιάσῃ τὸν πατέρα των, ἢ δὲ Κατίνα, ἢ ὁποῖα εἶχεν ἔλθῃ ὅπως ἴδῃ τὴν καθέλκυσιν τῆς *Παραγίας*, προσέθηκε μὲ ὕψος δὺςπιστον:

— Θὰ μᾶς 'πῆς ποῦ ἔχεις κρυμμένα αὐτὰ τὰ χρήματα;

Ὁ δὲ Βανδάρου δεικνύων τὰ ἄκρα τῶν ἱστῶν τοῦ Ποσειδῶνος, τὰ ὁποῖα ἐξεῖχον·

— Εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ πλοίαρχου, εἶπεν.

— Πῶς θὰ ἐτολμάτε, πάτερ, νὰ καταβῆτε εἰς τὸ πλοῖον καὶ νὰ ζητήσητε τὰ χρήματά σας! ἀνέκραξεν ὁ Ἰωάννης.

— Τὸ τοιοῦτον εἶνε ἀπερὶσκεψία! προσέθηκα οἱ νεανίαι.

— Τὸ τοιοῦτον εἶνε ὅλως διόλου γελοῖον, εἶπεν ἡ Κατίνα.

Ὁ οἰκογενειάρχης ἔμενεν ἀπαθὴς εἰς ὅλα αὐτὰ τὰ ἐπιφωνήματα.

— Ἐσκέφθη καλῶς, εἶπεν, καὶ θὰ καταβῶ. Τὸ τοιοῦτον εἶνε τολμηρὸν, τὸ ὀμολογῶ, ἀλλ' ὄχι καὶ ἀδύνατον.

— Ἄφησε κατὰ μέρος αὐτὸ τὸ σχέδιον! εἶπεν ἰκετευτικῶς τῷ τρόπῳ ἡ κυρία Βανδάρου. Εἰξεύρω ὅτι ἀρκετὸν ποσὸν εὕρισκται εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ πλοίαρχου τοῦ Ποσειδῶνος· μοὶ ὀμιλήσῃτε συχνὰ περὶ τούτου· ἀλλὰ περίμενε νὰ τὸ κάμῃς ἰδικόν σου, ὅταν ὁ Ποσειδῶν θ' ἀνέλθῃ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν. Ὁ κύριος Ζῶης ἢ καὶ ὁ Εὐμορφος μετ' εὐχαριστήσεως θὰ σοῦ δανείσουν χρήματα.

— Ὅχι, δὲν θέλω νὰ δανεισθῶ, ὅταν δὲν εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ ἠμπορέσω νὰ τὰ ἐπιστρέψω, εἶπεν ὁ Νικολῆς. Προτιμῶ νὰ καταβῶ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ πλοίου. Σοῦ ὑπόσχομαι ὅτι ἐὰν ἀπαντήσω ἐμπόδιόν τι θ' ἀναβῶ. Μὴ φοβεῖσαι καθόλου, ἀγαπητῆ μου Κατίνα, προσέθηκεν ἐναγκαλιζόμενος τὴν γυναῖκά του. Λογίζομαι εὐτυχὴς ριψοκινδυνεύων τὴν ζωὴν μου.

Ἡ πεποιθήσις, μεθ' ἧς ὁ Νικολῆς εἶπε τοὺς λόγους τούτους κατήνυσεν τοὺς φόβους τῶν οἰκείων του. Συνεφώνησαν λοιπὸν, ὅπως ὁ Βανδάρου καταβῆ καὶ θέσῃ τὸ κιβώτιον, ἐὰν κατάρθονε νὰ τὸ εὕρῃ εἰς τὸ σχοινίον, τὸ ὁποῖον ἐκρέματο πλησίον του.

Ὁ Βανδάρου ἐνεδύθη τὴν ἐπαύριον τὴν πανοπλίαν του (οὕτως ἀπεκάλει τὸ σκάφανδρον) καὶ κατήλθεν εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης.

Ὁ Δημήτριος καὶ ὁ Ἰωάννης ἐχειρίζοντο τὴν ἀεραντλίαν· ὁ Γεώργιος καὶ ὁ Παῦλος ἐκράτουν τὸ σχοινίον, τὸ ὁποῖον χρησιμεύει εἰς τὴν συγκοινωνίαν καὶ τὸ ὁποῖον κοινῶς ὀνομάζεται *σιριάλο*.

Ἡ Κατίνα, ἡ Μαρίκα καὶ ἡ Φρόσω καθήμεναι εἰς τὴν ὄχθην, ἐγονυπέτουν καὶ προσή-

χοντο ὑπὲρ τοῦ ἀτρομήτου καὶ ἀξίου δύτου.

Τὸ νὰ εἰσδύσῃ τις διὰ τῆς στενῆς κλίμακος, ἣτις ἔφερον εἰς τὰ δωμάτια τῆς πρώτης θέσεως δὲν ἦτο εὐκολον πρᾶγμα, ἐὰν λάβῃ τις ὑπ' ὄψει τὸν σωλῆνα καὶ τὸ σχοινίον, ἅτινα ὁ Βανδάρος ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ. Φθάσας εἰς τὸ κατὰστροφμα κατῆλθε μετὰ τῆς μεγαλειτέρας προφυλάξεως τὰς βαθμίδας, αἱ ὁποῖαι ὡς ἐκ τῆς μακρᾶς ἐν τῷ ὕδατι διαμονῆς τοῦ πλοίου εἶχον καταστῆ σκωληκίβρωτοι καὶ ἐτοιμόρροποι. Εἰς κάθε βῆμα ὁ Νικολῆς ἐφρόντιζε νὰ παρατηρῆ μήπως ὁ σωλῆν, ὅστις ὠδήγει τὸν ἀέρα εἶχε σκαλώσῃ εἰς μέρος τι καὶ ἀπῆντα συχνάκις εἰς τὰς ἐρωτήσεις τῶν υἱῶν του, οἵτινες ἐκίνοῦν τὸ σχοινίον, ὅπως διαπυθᾶνται τὰ κατ' αὐτόν. Ἐκτός τῶν προφυλάξεων τούτων, οὐδεμίαν στενοχωρίαν, οὐδένα κόπον ἠσθάνετο ὁ δῦτης. Ἐνισχυόμενος ὑπὸ τῆς ιδέας τῆς χαρᾶς, τὴν ὁποίαν θὰ ἐπροξένοι εἰς τοὺς οἰκίους του ἐξετέλει γενναίως τὸ ἔργον, ὅπερ εἶχεν ἀναλάβῃ. Αἰσθημα ἀνεκφράστου ἱκανοποίησεως τὸν κατέλαβεν, ὅτε κατελθὼν τὴν κλίμακα ἀνεγνώρισε δεξιά τὸ δωμάτιον τοῦ πλοιάρχου.

Ἐπὶ τέλους θὰ ἀνέκτα τὰ χρήματά του! τὰ μετὰ τοσοῦτων στερήσεων καὶ κόπων συναθροισθέντα ἐν Ἀμερικῇ χίλια δολλάρια! Τὰ ἔβλεπε πάντοτε ἐν τῷ ἐκ σφενδάμνου κιβωτίῳ, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐμπιστευθῆ τῷ πλοιάρχῳ τοῦ Ποσειδῶνος. Ὡς μηχανικός, ὁ Βανδάρος ἀπουσίαζε συχνάκις τοῦ δωματίου του, τὸ ὁποῖον ἔκειτο εἰς τὴν πρῶραν τοῦ πλοίου καὶ εἶχε κρίνη καλὴν νὰ μὴ ἀφίγη ἐν αὐτῷ τοσοῦτο ποσόν, τὸ ὁποῖον οἱ ἐπιβάται τῆς Γ' θέσεως ἠδύναντο εὐκόλως νὰ κλέψωσιν, καθ' ὅσον μάλιστα μεταξὺ αὐτῶν ὑπῆρχον καὶ πολλὰ ὑποπτα πρόσωπα.

Ἡ θύρα τοῦ δωματίου του εἶχε παραβιασθῆ. Ἐν θυρόφυλλον ἔλειπεν. Ἄρα γε ἡ θάλασσα τὴν εἶχε συντρίψῃ, ἢ ὁ δυστυχῆς πλοίαρχος τοῦ Ποσειδῶνος, κατὰ τὴν στιγμήν τοῦ δυστυχήματος; Τὸ τοιοῦτον ἀπετελεῖ μίαν τῶν πολλαπλῶν ἐρωτήσεων, εἰς τὰς ὁποίας οὐδεὶς δύναται νὰ ἀπαντήσῃ· διότι ἡ θάλασσα φυλάττει καλῶς τὰ μυστικά της· ὁ Νικολῆς δὲν ἐσκέφθη οὐδέλω νὰ λύσῃ τὸ ζήτημα τοῦτο.

Κατέγεινε ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ νὰ σύρῃ διὰ τῆς ὀπῆς τῆς κλίμακος ποσότητά τινα ἐλαστικοῦ κόμμεως, ἵνα ὁ σωλῆν τῆς ἀεραντλίας ἀκολουθῆ ὅλας του τὰς κινήσεις, ὡθῶν

δὲ τὴν θύραν, ἣτις ἠνεώγει μετὰ τῆς μεγαλειτέρας εὐκολίας εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον.

Ἐκτός τοῦ ὕδατος, ὅπερ ἐπλήρου αὐτὸ καὶ ὅπερ προσέδιδεν εἰς τὰ ἀντικείμενα χροιάν πρασινωπῆν, τὸ μικρὸν δωμάτιον οὐδέλω εἶχε βλαβῆ ὡς ἐκ τῆς ὑπὸ τὸ ὕδωρ διαμονῆς του. Τὸ πᾶν ἦτο εἰς τὴν θέσιν του.

Ἐπλησίασε τὸ γραφεῖον τοῦ πλοιάρχου, ὅπου εὐρίσκετο τὸ κιβωτίδιον.

Τῇ βοηθείᾳ τοῦ ἐγχειριδίου, ὅπερ ἐκρέματο εἰς τὴν ζώνην του ἔθραυσε τὴν κλειδαρίαν, εἶδε δὲ πολλὰ κιβωτίδια διαφόρων μεγεθῶν κείμενα τὸ ἐν παρὰ τὸ ἄλλο.

Οὐδ' ἐπὶ στιγμήν ἐσκέφθη νὰ οἰκειοποιηθῆ τὴν περιουσίαν τῶν ἄλλων. Ἐκαστον κιβωτίδιον ἔφερε τὸ ὄνομα τοῦ κτήτορος, ὁ δὲ Νικολῆς ἐσκέπτετο νὰ δώσῃ αὐτὰ ἀργότερον εἰς τὰς οἰκογενεῖας τῶν θυμάτων τοῦ Ποσειδῶνος.

Μεταξὺ τῶν κιβωτιδίων τούτων ἀνεγνώρισε τὸ ἰδικόν του, τὸ ζύλον ἦτο τόσον σκωληκίβρωτον, ὥστε ὅτε ὁ Βανδάρος τὸ ἔλαβεν εἰς τὰς χεῖράς του, τὸ κιβωτίον ἤνοιξεν ἀφ' ἑαυτοῦ, χεῖμαρρος δὲ δολλαρίων ἐχύθη κατὰ γῆς.

Ὁ Νικολῆς συνέλεξεν ἐσπευσμένως τὸν χρυσοῦν τοῦτον σωρόν, φέρων δὲ μεθ' ἑαυτοῦ τὸν καρπὸν τῶν ἐξορίας καὶ ἐργασίας ἐπανῆλθεν εἰς τὴν βᾶσιν τῆς κλίμακος, ὅπου ἐκρέματο τὸ σχοινίον. Τὸ ἐκίνησεν κατ' ἀρχὰς δυνατὰ, ὅπως καθησυχᾶσῃ καὶ ἐνθαρρύνῃ τοὺς υἱούς του, μετὰ ταῦτα δὲ περιετύλιξε τὸ σχοινίον εἰς τὸ κιβωτίον, τὸ ὁποῖον ἔδεσε καλὰ, καὶ ἔσυρεν αὐτὸ τέσσαρας φεράς, ὅπως τὸν ἀναβιβάσωσιν.

Ὅτε ὁ Νικολῆς ἔφθασεν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος, ἀφῆρεσεν ἀμέσως τὸ κρᾶνος του καὶ εἶπεν εἰς τοὺς υἱούς του νὰ τὸν σύρωσιν μετὰ προσοχῆς, διότι τὸ κιβωτίον ἦτο εἰς ἐλεεινὴν κατάστασιν καὶ ἠδύνετο εἰς τὴν ἐλαχίστην σύγκρουσιν νὰ θραυσθῆ.

— ὦ! ὦ! τί ὠραῖο ψάρι! εἶπον οἱ νεανία γελῶντες καὶ σύροντες μετὰ προφυλάξεως τὸ σχοινίον. Νομίζομεν ὅτι δὲν ψερεῖ τις καθε μῆρα ψάρια τοιαύτης ἀξίας!

— Εἶνε ἀληθές, ἐξηκολούθησεν ὁ Νικολῆς με ὕφος χαρωπόν, ἀλλ' ἐγὼ ἐκέρδησα τὴν περιουσίαν ταύτην με κόπον καὶ ὄχι με καλὰμι.

— Τὸ γνωρίζομεν, ἀγαπητέ πάτερ, ἡ ἀπουσία σας εἶχε προξενήσῃ μέγα κενόν εἰς τὸ σπῆτί μας, ὥστε δὲν ἠμποροῦμεν νὰ τὸ λησμονήσωμεν.

Ὁ Παῦλος ἐβοήθει τὸν πατέρα του, ὅπως

ἀφαίρεση τὸ σκάφανδρον, ἐνῶ ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Γεώργιος ἐκίνοῦν δυνατὰ τὴν μόνην κώπην, ἣτις ἐχρησίμευεν ὅπως τοὺς ὀδηγήσῃ εἰς τὴν ξηράν.

Ἡ Κατίνα καὶ αἱ θυγατέρες της εἶχον παρρηρευθῆ εἰς τὴν διάσωσιν τοῦ κιβωτίου. Καθήμεναι ἐπὶ τοῦ βράχου, εἶχον παρακολουθήσῃ ἐναγωνίως τὰς περιπετεῖας τῆς πρωτοφανοῦς ταύτης ἀλιείας, νοερῶς δὲ νῦχαρίστουν τὸν Θεόν, διότι ἔφερον αὐτὴν εἰς αἴσιον πέρας.

Ἡ ἀπόβασις ἐγένετο μετὰ τῶν αὐτῶν προφυλάξεων. Χάρις εἰς αὐτάς, τὸ πολυτίμον κιβωτίον τὸ περιέχον τὰς οἰκονομίας τοῦ Βανδάρου μετεφέρθη καλῶς μέχρι τῆς οἰκίας, ὅπου καὶ ἔλυσαν τὸ σχοινίον. Αἱ ἐκ σφενδάμνου πλευραὶ τοῦ κιβωτίου ἀπεχωρίσθησαν· τὰ δὲ δολλάρια, τὰ ὁποῖα ἡ θάλασσα δὲν ἠδυνήθη ν' ἀλλοιώσῃ ἔπεσαν, ὡς χρυσῆ βροχῆ, ἐπὶ τοῦ ἐπιτραπέζιου τάπητος.

— Κατίνα, εἶπεν ὁ Νικολῆς πρὸς τὴν ἐκθαμβὸν σύζυγόν του, ὅλα αὐτὰ σοῦ ἀνήκου. Εἰργάσθη μακρὰν σοῦ ἐπὶ τόσα ἔτη μόνον καὶ μόνον ὅπως σοῦ τὰ φέρω. Κάμε τα ὅ,τι θέλεις.

Ἐὰν ἦσθε λογικαί, τέκνα μου, ἐξηκολούθησε, δὲν πρέπει καθόλου ν' ἀναστείλῃ τὸν ζῆλόν σας ἢ μικρὰ αὐτὴν περιουσίαν. Δὲν εἶνε παρὰ πληρωμὴ γινομένη, ὅπως ἐνθαρρύνῃ τὰς ἐργασίας σας· ἡ ἀνταμιωθῆ θὰ γείνη ἀργότερον, θὰ εἶνε δὲ λαμπρὰ!

— Ἡ πρώτη ἀποτυχία δὲν μᾶς ἀπεθάρρυνεν, εἶπεν ὁ Δημήτριος, τὸ πρῶτον κέρδος δὲν θὰ μᾶς μεθύσῃ. Ἡρχίσασθε ἐν ἔργον ὑπὸ τὰς διαταγὰς σας· εἴμεθα ἑτοιμοὶ νὰ τὸ συνεχίσωμεν.

— Πρὸ πάντων μετὰ τοιαῦτα λαμπρὰ ἀποτελέσματα, εἶπεν ὁ Παῦλος.

— Εἶνε χίλια δολλάρια, εἶπεν ἡ Κατίνα, ἀφ' οὗ ἐμέτρησε τὰ χρυσὰ νομίσματα. Νομίζω, προσέθηκεν, παρατηροῦσα δειλῶς τὸν σύζυγόν της, ὅτι δυναμέθα ν' ἀρκεσθῶμεν εἰς αὐτὰ καὶ νὰ ζήσωμεν ἡσυχῶς εἰς τὸν Φάρον!

Ὁ Βανδάρος ἐστέναξε καὶ ἀπῆντησεν ἀρνητικῶς.

— Νομίζω, ὁ Θεὸς νὰ μὲ συγχωρήσῃ, ὅτι ἡ μοναξία σὲ ἔκαμε φιλόδοξον, Νικολῆ μου, ὑπέλαβεν ἡ σύζυγος. Εἰς τί χρησιμεῖ τὸ νὰ εἴμεθα πλούσιοι; σὲ ἐρωτῶ; Μήπως δὲν ἔχομεν ὅ,τι μᾶς χρειάζεται καὶ μήπως ἡ εὐτυχία, ἣς ἀπολαύομεν ἐδῶ ἀπὸ ἔτους, δὲν θὰ διαρκέσῃ πάντοτε;

— Ὅμιλεῖς περὶ φιλοδοξίας, Κατίνα, ἀπῆντησεν ὁ Βανδάρος. Ὁ ἐγωισμὸς σου ὅμως εἶνε

τυραννικώτερος τῆς κενοδοξίας μου! Δὲν εἶνε σκληρόν ν' ἀπομακρυνόμεν τοῦ κόσμου τοῦ ἀγαπητοῦ μας υἱούς, τὰς προσφιλεῖς μας θυγατέρας; Ἡ χαρὰ, ἣς ἀπολαύουσιν ἐν τῇ οἰκίᾳ μας ποῖπει νὰ ἐμποδίσῃ τὸ μέλλον των; Ἐὰν ἀφ' οὗ ἀπαξ ἀποκατασταθῶσιν οἱ υἱοὶ μας νυμφευθῶσιν αἱ θυγατέρες μας, καὶ ἔλθῃ ἡ ἰδέα νὰ κατοικήσωμεν ἐκ νέου τὸν Φάρον, σοῦ ὑπόσχομαι νὰ ἐκτελέσω τὴν ἐπιθυμίαν σου. Ἐπὶ τούτοις ἄρσέ μας νὰ ἐργασθῶμεν ὅπως κερδήσωμεν τὸ ἑκατομμύριον, ὅπερ ἡ μετρία θέσις, ἣν ἔχω ὡς ἀφύλαξ τοῦ φάρου ποτέ δὲν θὰ μοῦ ἀπέδιδε, καὶ ἂν ἀκόμη ἔμενον ἑκατὸν ἔτη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν πέντε ἠνωμένων δυναμέων!

13.

Ἡ ΑΝΕΛΚΥΣΙΣ ΤΟΥ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ

Ἄναμένοντες τὸ τέλος τοῦ Ἰουλίου, ὅποτε οἱ ἐπιθεωρηταὶ εἶχον ὑποσχεθῆ ὅτι θὰ ἐπανήρχοντο οἱ Βανδάρου ἐπεδόθησαν εἰς τὴν παρασκευὴν τῶν καταραμωμένων πανίων, μετὰ τὰ ὁποῖα ἔμελλον κατ' ὀλοκληρίαν νὰ καλύψωσι τὸ κατὰστροφμα τοῦ Ποσειδῶνος.

Ὅπως ἡ ὑποβρύχιος ἐργασία ἐκτελεσθῆ ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον, ἐσυμφωνήσαν ὅπως διαδοχικῶς ὁ Νικολῆς, ὁ Ἰωάννης, ὁ Δημήτριος καὶ ὁ Γεώργιος κατέρχωνται εἰς τὸ πλοῖον· ὁ Παῦλος καὶ ἡ Κατίνα θὰ ἐχειρίζοντο τὴν ἀεραντλίαν.

Κηδόμενοι οὕτω τῶν δυναμέων των, κατέρχοντο, ἐντὸς ὀλίγου χρόνου νὰ ἐπιθέσωσιν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος μέγαν τάπητα ἐκ πανίου καταραμωμένου. Αἱ δύο κλίμακες, κείμεναι ἡ μὲν ἐμπροσθεν ἡ δὲ ὀπίσθεν, ὡς καὶ ὅπαί των ἀγκυρῶν, ἐκλείσθησαν μετὰ σπινίδας καὶ ἐκαλύφθησαν ἐπίσης μετὰ πανίων καταραμωμένων.

Ἐχειρᾶσθησαν δέκα ἡμέρας, ὅπως ἐκτελέσῃ τὸ ἔργον τοῦτο, ἐργαζόμενοι ὁκτώ ὥρας καθ' ἡμέραν.

— Δὲν θὰ ἤλπιζον ποτέ, ἄνευ λέμβου καὶ μόνον μετὰ τὴν ἐργασίαν τῶν χειρῶν μας, νὰ κατορθώσωμεν νὰ περιφράξωμεν τόσον ταχέως τὸν Ποσειδῶνα, εἶπεν ὁ Δημήτριος. Θὰ ἦτο παράδοξον πρᾶγμα ἐὰν, κατὰ τὴν προσηχῆ αὐτῶν ἐπίσκεψιν, ἐδεχόμεθα τοὺς ἐπιθεωρητάς ἐπὶ τοῦ πλοίου μας!

(Ἐπεται συνέχεια).

Ἡρακλῆς.

ΑΘΗΝΑΪΚΟΣ ΦΑΚΕΛΛΟΣ

ΕΙΣΗΛΘΟΜΕΝ από όλων των ημερών εις τὸν μῆνα, ὁ ὁποῖος τόσον ἐνδιαφέρον καὶ ἰδιόζουσαν ὄψιν παρέχει εις τὴν πόλιν τῆς Παλλάδος. Ὁ Σεπτέμβριος, ὁ μὴν αὐτός, ὁ ὁποῖος καὶ εις ὅλα τὰ ἄλλα μέρη ἔχει τὴν χαρακτηριστικὴν ὄψιν του, ἐδῶ εις τὰς Ἀθήνας περιβάλλεται μὲ γόητρον οὐχὶ κοινὸν καὶ τετριμμένον καὶ ἀναφαίνεται εις τὴν μονοτονίαν, τὴν ὁποίαν διαγράφει τὸ κλιστικὸν τῆς Ἀττικῆς θέρος, ἀπαρχὴ τῆς ζωηροτέρας περιόδου τοῦ φθινοπώρου καὶ τοῦ χειμῶνος.

Κατὰ τὸν μῆνα αὐτὸν ἐν πρώτοις ὅλοι οἱ Ἀθηναῖοι εὐρίσκονται εις συνεχῆ μετοικεσίαν, διάφορον βεβαίως ἐκείνης, τὴν ὁποίαν γνωρίζομεν ἐν τῇ Γραφῇ ὡς μετοικεσίαν Βαθυλώ-νος. Ὅλοι σχεδὸν οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως ἐξικί-ρῆσαι ἐκείνων, οἱ ὅτιοι εἶχον ἰδικὰς τῶν οἰκίας, μεταλλάζουσι κήματα καὶ ὡς ἐκ τούτου τὰς ἡμέρας αὐτὰς ὁ διαβαίνων τὰς ὁδοὺς βλέπει εἰς ἕκαστον βημά του ἐπιπλοσκευὰς, διευθυνομένας ἐπὶ τῶν κάρρων πρὸς τὰ τέσσαρα σημεῖα τῆς πόλεως. Κενοῦται ἡ μία οἰκία, τὴν καταλαμβάνει μετ' ὀλίγον ἄλλος καὶ τοιοῦτοτρόπως συμπληροῦται ὁ περιέργος αὐτὸς μετοικισμὸς, ὁ ὁποῖος κατήντησε τόσον ἀναγκαῖος εις τοὺς ζωηροὺς Ἀθηναίους.

×

Ἀλλὰ πολὺ σπουδαιότερον διὰ σὰς τοὺς μικροὺς φίλους μου εἶνε ἰδίως ἡ ἐναρξὶς τῶν σχολείων. Καὶ ἐδῶ κατὰ τὸν μῆνα αὐτὸν τὰ πολλὰ τῆς πρωτεύουσας σχολεῖα ἤνοιξαν τὰς

θύρας των καὶ τὸ μέγα πλῆθος τῶν μαθητῶν προσέρχεται ζωηρὸν καὶ πρόθυμον. Διότι ἐξέλειπε πλέον ἡ ἐποχὴ ἐκείνη, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἐναρξὶς τῶν μαθημάτων θεωρεῖτο ἡ ἀπαρχὴ νέων βασάνων τῶν μαθητῶν· σήμερον ἀπὸ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ συστήματος τῆς διδασκαλίας καὶ ἀπὸ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν λαμπρῶν καὶ ὠφελίμων μέσων τὰ σχολεῖα ἐγείναν τὰ κέντρα, ὅπου οἱ μαθηταὶ διέρχονται τὸν πλέον εὐχάριστον καιρὸν τῆς ζωῆς των καὶ δι' αὐτὸ ὅταν σημάνῃ ἡ ἐναρξὶς μετὰ τὰς θερινὰς διακοπὰς ὅλοι τρέχουσι μὲ τὴν μεγαλειτέραν προθυμίαν καὶ χεράν.

Καὶ σημειώσατε ὅτι καὶ Ἀθῆναι σήμερον ἔχουσι πολλὰ καὶ λαμπρὰ σχολεῖα. Ἐξαιρέσει τῶν σχολείων ἐκείνων, τῶν προσωρισμένων διὰ τὴν μικρὰν ἡλικίαν καὶ τὰ ὁποῖα ἀνέρχονται εἰς μέγαν ἀριθμὸν, ἡ μέση καὶ ἀνωτέρα παιδείσις παρουσιάζει σπουδαί-τατα ἰδρύματα. Ὑπάρχουσι ἐν Ἀθήναις πλεῖστα γυμνάσια διὰ τὰς κλασσικὰς καὶ τὰς πρακτικὰς σπουδὰς, ὁμοίως δὲ καὶ ἰκανὰ παρθε-γωγεῖα ἀνωτέρα ἐν οἷς

διακρίνεται τὸ Ἀρσάκειον. Τὸ Βαρβάκειον Λύκειον ἀνάγεται ἐπίσης εἰς τὴν μέσην παιδείσιν.

Διὰ τὰς ἀνωτάτας σπουδὰς ἔχομεν τὰ ἐξῆς κέντρα, τὰ ὁποῖα ἀπλῶς μόνον σὰς ἀπαριθμῶ. Τὸ Πανεπιστήμιον μὲ τὰς τέσσαρας σχολὰς του καὶ τὰ διάφορα παραρτήματά του, ἅτινα περιλαμβάνουσι ἀνατομειὰ, συλλογὰς, γημεῖον, βιβλιοθήκην καὶ τὰ τοιαῦτα· τὴν στρατιωτικὴν σχολὴν τῶν Εὐελπίδων, τὴν ναυτικὴν σχολὴν τῶν δοκίμων, τὴν Ριζαίειον σχολὴν, ἐξ ἧς ἐξέρχονται οἱ διὰ τὸ ἱερατικὸν στάδιον προσωρισμένοι, τὴν ἀγρονομικὴν σχολὴν, τὸ Με-

Ἡ Α. Ὑ. ὁ Ἡγεμὼν τοῦ Μαυροβουνίου.

τσόβειον πολυτεχνεῖον μὲ σχολὰς τῶν πολιτικῶν μηχανικῶν, ἀρχιτεκτόνων, γλυπτικῆς, ζωγραφικῆς καὶ κοσμηματογραφίας, τηλεγραφικῆς, πρὸς δὲ καὶ διάφορα ἐντὸς αὐτοῦ μηχανουργεῖα, τὴν ἐμπορικὴν καὶ βιομηχανικὴν Ἀκαδημίαν, τὸ Ὠδεῖον κτλ.

Μετ' αὐτῶν δὲ δυνάμεθα νὰ συγκαταλέξωμεν καὶ τὰ διὰ τὴν ἀνωτέραν ταύτην παιδείσιν χρήσιμα καθιδρύματα, δηλ. τὸ Ἀρχαιολογικὸν μουσεῖον μὲ τὰς πλουσίας καὶ μοναδικὰς συλλογὰς του, τὸ Μουσεῖον τῆς ἱστορικῆς καὶ ἐθνολογικῆς Ἑταιρείας, τὸ Ἀστεροσκοπεῖον, τὴν Ἐθνικὴν Βιβλιοθήκην, τὸ Νομισματικὸν Μουσεῖον, τὸ Μουσεῖον τῆς Χριστιανικῆς ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας, τὸ Φυσιολογικὸν Μουσεῖον, τὸν Βοτανικὸν Κήπον καὶ πλεῖστα ἄλλα τοιαῦτα.

Ἐκ τῶν ὁποίων ἐξάγεται ὅτι εἰς τὰς Ἀθήνας ὑπάρχουσι ὅλα τὰ ἀνωτέρα καθιδρύματα πρὸς διάπλασιν καὶ ἐπιστημονικὴν συγκρότησιν, δύναται δὲ ὁ θελὼν νὰ ἔχῃ εἰς τὴν διάθεσίν του πάντα τὰ ἀναγκαζοῦντα πρὸς τελειοποίησιν του μέσα.

×

Τὰς Ἀθήνας ἐτίμησαν μὲ τὴν ἐπίσκεψιν των οἱ προσφιλεῖς εἰς τοὺς Ἕλληνας ἡγεμόνες τοῦ Μαυροβουνίου. Ἐπανήρχοντο ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ μολονότι ἔσπευδον νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὰ ἴδια ἐν τούτοις ὑπέκρινον εἰς τὴν πρόσκλησιν τῆς βασιλίσσης ἦλθον καὶ εἰς τὴν πόλιν μας. Ἐμειναν μίαν μόνην ἡμέραν, ἀλλ' ἡ ἡμέρα αὐτὴ ἤρκεσε νὰ τοὺς προξενήσῃ τὴν μεγαλειτέραν εὐχαρίστησιν καὶ νὰ τοὺς ἀφήσῃ ἐντύπωσιν τοιαύτην, ὥστε νὰ εὔχωνται περὶ ταχείας νέας ἐπισκέψεως.

Τοὺς ἡγεμόνας τοὺς ποιητικῶς τῶν Μαύρων Ὁρέων ἡ βασιλικὴ μας οἰκογένεια ὑπεδέχθη μὲ ἀφέλειαν ἀνάλογον πρὸς τὴν παροιμιώδη τῶν φιλοξενουμένων ἀρχαιότητά. Ἀντὶ νὰ τοὺς ὑποβάλλῃ εἰς τυπικὰς ὑποδοχὰς καὶ φι-

λοφρονήσεις τοὺς ὠδήγησεν εἰς τὴν Δεκελειαν, ὅπου εἶνε ἡ ἔπαυλις τοῦ βασιλέως καὶ ἐκεῖ ὑπὸ τὰς σκιὰς τῶν πλατάνων παρέθεσεν εἰς αὐτοὺς ἐξοχικὸν γεῦμα, ἄξιον καὶ τῶν δύο λαῶν, τοῦ ἑλληνικοῦ καὶ τοῦ μαυροβουνιωτικοῦ, τοὺς ὁποῖους ἐνέπνευσε πάντοτε ἡ μεγάλη φύσις καὶ αἱ μαγευτικαὶ καλλοναὶ τῆς.

Αὐτὸ ἀκριβῶς ἐνεθουσίασε τόσον πολὺ ὅλους τοὺς συνδαιτημόνας καὶ ἰδίᾳ τὸν πατριαρχικὸν ἡγεμόνα τοῦ Μαυροβουνίου, ὁ ὁποῖος ἐγερεθεῖς εἰς τὸ τέλος τοῦ ἐξοχικοῦ αὐτοῦ γεύματος, ἠύχθη μὲ εὐλικρινεῖαν ἀπέριττον καὶ ἐκδηλωτικὴν ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας καὶ τοῦ μεγαλείου τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, τὸ μέλλον τοῦ ὁποῖου, ὡς εἶπε, θὰ εἶνε ἀντάξιον τοῦ παρελθόντος.

Τὸ ἑσπέρας ἀπῆλθον διὰ τοῦ Ἰσθμοῦ ἐπιστρέφοντες εἰς τὴν προσφιλεῖ ἡ χώραν των.

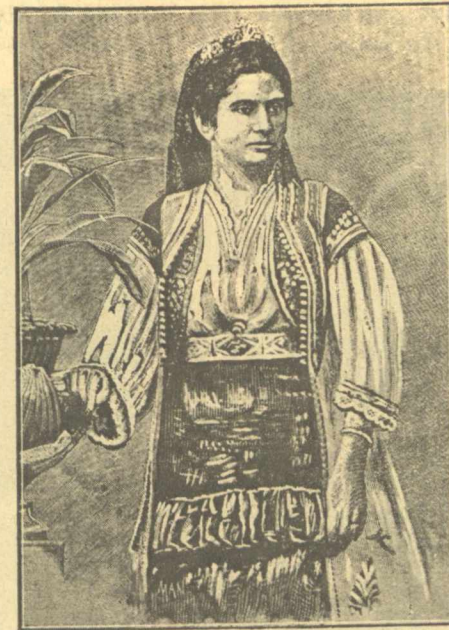
×

Ἡ βασίλισσα μὲ τὴν βασιλοπαιδὰ Μαρίαν ἐγκατέλειψαν τὰς Ἀθήνας πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν Ἐφέτος παρὰ τὴν συνθέσιν αὐτῆς ἡ βασίλισσα δὲν ἐταξείδευσε εἰς τὴν Πετρούπολιν καὶ δι' αὐτὸ ἀπεφάσισεν ἐπ' ἐσχάτων ν' ἀπέλθῃ εἰς ἐπίσκεψιν τῶν τέκνων τῆς. Τὸ ταξίδιον τῆς

βασιλίσσης δὲν θὰ εἶνε μακρὸν.

Δὲν ἔτυχε ποτὲ εὐκαιρία νὰ σὰς ὀμιλήσω διὰ τὴν καλὴν βασιλισσάν μας Ὀλγαν, ἡ ὁποία εἶνε τόσον καλὴ καὶ πρόθυμος εἰς τὰς ἀγαθοεργίας.

Ἀληθῆς χριστιανὴ, ἀφωσιωμένη ὄχι μόνον εἰς τὸν βασιλικὸν οἶκόν τῆς, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλον τὸ ἔθνος τοῦ ὁποῖου ἄρχει ἡ βασίλισσα Ὀλγα, κατέκτησεν ἀπὸ τῶν ἐτῶν κατὰ τὰ ὁποῖα εὐρίσκεται ἐν Ἑλλάδι ὅλην τὴν ἀγάπην καὶ ὅλας τὰς συμπαθείας. Ἐπισκέπτεται τακτικώτατα μετ' ἐνδιαφέροντος τὰ νοσοκομεία καὶ τὰ φιλανθρωπικὰ καταστήματα, βοηθεῖ τοὺς πάσχοντας καὶ εὐρίσκει δι' ὅλους λέξεις παρηγορίας.

Ἡ Α. Ὑ. ἡ Ἡγεμονίς τοῦ Μαυροβουνίου.

Εἶνε βασίλισσα διὰ τὴν ἀνακουφίζη ὅλους καὶ ὁ χριστιανικὸς βίος τῆς εἶνε πλήρης ἀπὸ παραδείγματα ἀφοσιώσεως καὶ ἀγάπης. Καὶ δι' αὐτὸ τὴν βασίλισσάν μας Ὁλγαν τὴν λατρεύουν ὅλοι.

Πρωτεύς.

ΕΚ ΤΗΣ ΦΥΣΙΟΓΝΩΣΙΑΣ

Ο ΒΟΑΣ

Οἱ ἀρχαῖοι ὠνόμαζον Βόας ὅλους τοὺς μεγάλους ὄφεις τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Βορειοδυτικῆς Ἀσίας. Ὁ Βόας ὅταν εἶνε μικρὸς θηλάζει κατὰ τὸν

Μητρόδωρον, τὸ γάλα τῆς ἀγελάδος ΒΟΣ ἐντεῦθεν δὲ καὶ τὸ ὄνομά του. Βόαι ἦσαν οἱ ὄφεις οἵτινες ἐπιζῆσαν τὸν ἱερέα Λαοκόωντα μετὰ τῶν τέκνων αὐτοῦ κατὰ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον ὡς καὶ ἐν τῇ πρώτῃ σελίδι σχετικῆς εἰκῶν παριστᾶ, ἐπειδὴ ἐσυμβούλευσε νὰ μὴ εἰσαγάγῃσι τὸν δούρειον ἵππον ἐντὸς τῶν τειχῶν τῆς Τροίας. Κατὰ περίεργον ὅμως τρόπον τὸ ὄνομα Βόας δὲν ἀποδίδεται σήμε-

ρον ὑπὸ τῶν ζωολόγων εἰς τοὺς μεγάλους ὄφεις τοῦ Ἀρχαίου Κόσμου ἀλλ' εἰς τοὺς τοῦ Νέου Κόσμου. Ὡς ἐκ τούτου οἱ μεγάλοι οὗτοι ὄφεις τοῦ Ἀρχαίου Κόσμου μετωνομάσθησαν Πύθωνες ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ μυθικοῦ δρά-

κοντος Πύθωνος, ὅστις ἐφρονεῦθη ὑπὸ τῶν βελῶν τοῦ Ἀπόλλωνος. Γνωρίζετε δὲ ἐκ τῆς Μυθολογίας ὅτι πρὸς τιμὴν τῆς νίκης ταύτης τοῦ Ἀπόλλωνος ἐτελοῦντο κατὰ τετραετίαν ἐν Δελφοῖς ἀγῶνες Πυθικοὶ ἢ τὰ Πύθια.

Ὁ Πύθων διακρίνεται ἀπὸ τὸν Βόαν καὶ κατὰ τὴν κατασκευὴν. Καὶ οἱ δύο εἶνε ἐπίσης ὄφεις μεγάλοι· ἀλλ' ὁ μὲν Πύθων ἔχει ὀδόντας καὶ ἡ κεφαλὴ του δὲν διακρίνεται πολὺ τοῦ ἄλλου σώματος, ἐνῶ ὁ Βόας ἀπειναντίας δὲν ἔχει ὀδόντας ἢ δὲ κεφαλὴ του διακρίνεται σαφῶς τοῦ ἄλλου σώματος.

Οἱ ὄφεις οὗτοι εἶνε πολὺ μεγάλοι καὶ γίνονται πολλάκις ὡς λέγουσι μέχρις 8 μέτρων μακροί. Οἱ Ζωολογικοὶ κήποι τοῦ Λονδίνου, Παρισίων, Ἀμβέρσης καὶ ἄλλων μερῶν ἐπιδεικνύουσι σήμερον πολλοὺς τούτων τῶν ὀφίων ὁμοῦς τὸ μήκος φθάνει τὰ 5 ἢ 6 μέτρα· τοὺς ὄφεις τούτους διατρυσοῦσιν ἐντὸς θερμῶν ὑδρορρακτῶν κλωβῶν ἐντὸς τῶν ὀφίων ὑπάρχει εἰς χονδρὸς κλάδος δένδρου διὰ τὴν περιτυλίσσει τὸ ζῶον καὶ μία γλχίνα διὰ τὴν τελεπαίηται.

Οἱ ὄφεις οὗτοι φεύγουσι τὸν ἄνθρωπον καὶ δὲν ἐπιτίθενται ἐν κινῆσει τῶν παρὰ μόνον ἐν προεβληθῶσιν ὑπ' αὐτοῦ.

Καὶ δὲν εἶνε μὲν δηλητηριώδεις· εἶνε ὅμως ἰσχυρότατοι καὶ περισφίγγουσι τὴν λείαν τῶν λείαν ἰσχυρῶς διὰ τὴν θανατώσασιν. Ἐπειτα δὲ τὴν καταπίνουσι ὡς ἔχει, τρέφονται

δὲ ἐκ μικρῶν ζῶων λαγφῶν, σκιοῦρων καὶ ἰδίᾳ πτηνῶν τὰ ὅποια μετὰ μεγάλης τέχνης συλλαμβάνουσι κρυπτόμενοι ἐντὸς ἐλωδῶν τόπων, ριζῶνων κλπ. ὑπὸ τὰ χόρτα. Τὸ κινήγιόν των γίνεται συνήθως τὴν νύκτα.

Οἱ ὄφεις οὗτοι εἶνε ὠρέλιμοι διότι καταδιώκουσι μανιωδῶς τοὺς ποντικούς καὶ τὰ ἄλλα τρωκτικά. Ἐν τούτοις ὡς ἀνωτέρω εἴπομεν ἐπιτίθενται καὶ κατὰ τοῦ ἀνθρώπου. Ἡμέραν τινα ἐν τῷ Ζωολογικῷ κήπῳ τοῦ Λονδίνου συνέβη τὸ ἐξῆς. Ὁ ἀρχιφύλαξ τοῦ κήπου πηροῦσας εἰς ἕνα Πύθωνα ὄφιν ἔβλεπε ὡς συνείθιζε καθ' ἐκάστην αἴφνης ὁ Πύθων

ἀντὶ τὴν καταβροχθίσῃ κατὰ τὸ συνήθες τὴν ὄφιν ἤρπασε τοὺς δακτύλους τοῦ ἀρχιφύλακος καὶ ἀμέσως περιετυλίχθη περὶ τὸν βραχίονα καὶ τὸν λαιμὸν του ἂν δὲ δὲν προσήρχοντο εἰς βοήθειάν του βεβαίως θὰ ἐπνίγετο ὡς ἄλλος Λαοκόων.

Οἱ ὄφεις οὗτοι εἶνε οἱ λέοντες ἢ οἱ ἐλέφαντες τῶν ἐσπετῶν διότι εἶνε μεγαλείτεροι καὶ ἰσχυρότεροι τῶν ἄλλων ὄφρων· ἐξημεροῦνται ὅμως εὐκόλως.

Φώτης.

ΤΟ ΕΝΕΧΥΡΙΑΣΘΕΝ ΦΟΡΕΜΑ

μητριάδη, σέ ζητεῖ ὁ διευθυντής. Ὁ Χρῆστος Δημητριάδης ἦτον ὁ καλλίτερος μαθητὴς τῆς τάξεως του. Διατί λοιπὸν τὸν ἐζήτησε ὁ Διευθυντής; Ὅλοι οἱ μαθηταὶ ἠπόρησαν καὶ ἤρχισαν νὰ ψιθυρίζουν μετὰ τῶν.

— Τί ἔκαμεν ἄρα γὰρ ὁ Δημητριάδης;

— Σιωπή! Ἐφώνηξεν ὁ διδάσκαλος. Ἄλλ' ἡ διαταγὴ του δὲν ἐξετελείτο· οἱ δὲ ψιθυρισμοὶ ἐξηκολούθουν. Ἡ πρόσκλησις τοῦ Δημητριάδου ἐπροξένησε τοσαύτην ἐντύπωσιν, ὥστε, μολοντόν τὸ διδάσκαλος ἀπὸ τῆς ἑδρας αὐτοῦ ἀπήγγειλεν ὡς βροχὴν τὰς τιμωρίας, οἱ ψιθυρισμοὶ ἔπαυσαν μόνον, ὅταν ὁ προσκληθεὶς μαθητὴς ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν παράδοσιν.

Ὁ διευθυντής περιέμενεν εἰς τὸ διευθυντήριον. Ἡ συνήθης γλυκεῖα φυσιογνωμία αὐτοῦ ἦτο αὐττηροτάτη, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐσπινθηροβόλου, καὶ αἱ χεῖρές του ἔτρεμον. Κατείχετο τέλος ὑπὸ τρομερᾶς συγκινήσεως καὶ μετὰ δυσκολίας συνεκράτει τὸν θυμὸν του.

Ὁ Δημητριάδης εἰσήλθε καὶ ἐστάθη ἐνώπιον αὐτοῦ τρέμων.

— Δημητριάδη, εἶπεν ὁ Διευθυντής, ἔμαθον περὶ σοῦ πράγματα πολὺ περίεργα. Δὲν μοῦ λέγεις τί κάμνεις τὰ χρήματα, τὰ ὅποια σοῦ στέλλει κατὰ μῆνα ὁ πατήρ σου διὰ τὰ μικρά σου ἐξόδα; Δὲν μοῦ λέγεις τί ζητοῦν τὰ βιβλία σου εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον τοῦ Λριστοδούλου; Τὰ εἶδον μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς μου καὶ φέρουν ἀκόμη τὸ ὄνομά σου. Νομίζεις ὅτι ὁ πατήρ σου ἀγοράζει τόσον ἀκριβᾶ τὰ βιβλία σου διὰ τὴν πώλησιν σου εἰς χαμηλὰς τιμὰς; Κλαίεις, ἀλλὰ τὰ δάκρυα δὲν εἶνε δικαιολογία. Ἄλλὰ δὲν εἶνε μόνον τὰ βιβλία σου. Δὲν μοῦ λέγεις τί ἔκαμες τὸ νέον φορέμα σου καὶ τοῦ αὐτοῦ εἰρίσκειται;

— Κύριε Διευθυντά, ἀπήντησεν ὁ Χρῆστος μὲ φωνὴν διακοπτομένην ὑπὸ τῶν δακρύων, αὐτὸ τό...

— Πρόσεξον νὰ μὴ εἴπῃς ψεῦδος. Μήπως θὰ εἴπῃς καὶ εἰς ἐμὲ ὅτι εἶπες εἰς τὸν ἱματιοφύλακα, ὅτι δηλαδή, τὸ ἔδωκες εἰς τὸν ράπτῃν διὰ τὴν διορθώσῃ; Ἄλλ' ἂν τὸ ἔδωκες εἰς τὸν ράπτῃν διατί δὲν τὸ ἔφερον ἀκόμη, ἀφοῦ θὰ τὸ ἔδωκες πρό μνηδὸς περίπου;

— Διότι, κύριε Διευθυντά... διότι...

— Διότι τὸ ἐνεχυρίασες, Κύριος οἶδεν εἰς ποῖον, ἴσως δὲ καὶ διότι τὸ ἐπώλησες διὰ τὴν λάθης ἄλλα χρήματα. Ἄλλὰ, ἄθλιε, εἰς ποῖαν λοιπὸν ἄβυσσον ἐκρημνίσθη; Ποῖον τρομερὸν πάθος σὲ ἐκυριεύσει; Χρῆστε, ὁμολόγησον τὸ ἔγκλημά σου, καὶ διορθώσου ἂν εἴνε ἀκόμη καιρὸς.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Χρῆστος ἐταπεινώσει τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εἰσώπα, ὁ Διευθυντὴς ἐξηκολούθησε:

— Λοιπὸν, δὲν ἀπαντᾷς; Τότε πρέπει νὰ ἐγκαταλείψω καὶ τὴν τελευταίαν ἐλπίδα μου. Ἐνόμιζον ὅτι παρὰ τὰς κακὰς κλίσεις σου θὰ ἦτο ἀκόμη εὐλικρινής, τώρα ὅμως βλέπω ὅτι τὸ κακὸν εἶνε πολὺ σοβαρώτερον. Θὰ γράψω εἰς τὸν πατέρα σου νὰ ἔλθῃ ἕως ὅτου δὲ φθάσῃ νὰ διαμείνῃ εἰς τὸ νοσοκομεῖον. Πράγματι, πάσχεις ἀπὸ σοβαρὰν ἀσθένειαν, καὶ δὲν θέλω νὰ μολυνθῶν ἀπὸ τὸ κακὸν παράδειγμα σου τὰ καλὰ παιδιὰ. οἱ γονεῖς τῶν ὑποτίμων μοὶ ἐνεπιστεύθησαν τὴν ἀνατροφὴν των.

Πήγαίνε.

Καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ὁ Διευθυντὴς ἦτο σκεπτικὸς καὶ περιλυπὸς. Βεβαίως ἐσυλλογίζετο τί θὰ ἔλεγε εἰς τὸν δυστυχῆ πατέρα τοῦ Ληστήου, καὶ πόσον θὰ τὸν διστρέτει, ὅτε ἤθελε τὸν πληροφορήσῃ ὅτι ὁ μέγας τῆς γῆς χρηστοθήτης καὶ ἐπιμελής υἱὸς του κατεστράφη.

— Κύριε Διευθυντά, εἶπεν ὁ Θρωρός εἰσελθὼν, θέλει νὰ σᾶς ὁμιλήσῃ ὁ κύριος Κώστας, ὁ λεπτοργός.

— Ποῖος εἶνε αὐτός ὁ κύριος Κώστας;

— Εἶνε ὁ πατὴρ τοῦ ἐξωτερικοῦ μαθητοῦ Παύλου, ὁ ὁποῖος ἔχει νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ σχολεῖον τρεῖς μῆνας, διότι ἀσθενεῖ.

— Καλὰ. Εἰπέ εἰς τὸν κύριον Κώσταν νὰ με περιμένῃ εἰς τὸ διευθυντήριον.

Ἄνθρωπος κάτωχος, κάτισχνος, πενητηφωρῶν εἰσῆλθεν εἰς τὸ διευθυντήριον, καὶ ὅταν ἔφθασεν ὁ διευθυντὴς εἶπε πρὸς αὐτόν:

— Κύριε Διευθυντά, σᾶς παρακαλῶ νὰ μοὺ δώσετε τὴν ἄδειαν νὰ σᾶς πονοκεφαλῆσω ὀλίγην ὥραν. Πρὸ ἕξ μηνῶν ἀπέθανεν ἡ σύζυγός μου, ἐξώδευσα δὲ εἰς ἱατροὺς, εἰς ἱατρικὰ καὶ εἰς τὴν κηδεῖαν τῆς ὅλας τὰς οἰκονομίας μου, χωρὶς νὰ μοὺ μείνῃ ὀβολός. Ὡς νὰ μὴ ἔφθανεν αὐτὴ ἡ δυστυχία ἡσθένησα καὶ ἐγώ, ὕστερον δὲ ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας ἡσθένησα καὶ ὁ μονογενὴς

υἱός μου, ὁ δυστυχὴς Παῦλος μου, ὁ ὁποῖος ἤρχετο εἰς τὸ σχολεῖόν σας ὡς ἐξωτερικός. Ἐνοεῖτε πλέον τὴν δυστυχίαν μας. Οὔτε ἱατρός, οὔτε ἱατρικὰ, οὔτε ὀλίγη σοῦπα, οὔτε ὀλίγος ζωμός. Οὐδεὶς ἐκτύπα τὴν θύραν μας νὰ ἐρωτήσῃ ἂν ζῶμεν ἢ ἂν ἀπεθάναμεν.

Τότε, καὶ σᾶς λέγω τοῦτο μὲ μεγάλην μου ἐντροπήν, ἐσυλλογίσθη νὰ αυτοκτονήσω. ὦ! εἰξεύρω ὅτι τοῦτο εἶνε ἄτιμον! Εἰξεύρω καλὰ ὅτι δὲν εἶχον κανέν δικαίωμα νὰ παρικήσω τὴν ζωὴν μὲ τὸν ἀναδρον αὐτὸν τρόπον. Ἄλλ' ἔπειδὴ πλησίον μου εὐρίσκετο ἄρρωστον καὶ τὸ παιδίον μου, καὶ ἐκάετο ἡ ψυχὴ μου νὰ τὸ βλέπω χωρὶς νὰ δύναιμι νὰ τὸ βοηθήσω, ἔκαμα αὐτόν τὸν συλλογισμόν. «Ὅταν ἐγὼ ἀποθάνω, ἴσως εὐρεθῶν καλοὶ ἄνθρωποι νὰ λυπηθῶν τὸ παιδί μου, νὰ τὸ περιποιηθῶν καὶ νὰ τὸ σώσων». Τί μὲ ἐμελλεν ἂν ἀπέθνησκαι ἐγὼ ἀφοῦ θὰ ἔξῃ ὁ υἱός μου;

Ἀπέρσιτα λοιπὸν νὰ πραγματοποιήσω αὐτὴν τὴν ιδέαν μου, ὅτε ἐν πρώῳ κτυποῦν τὴν θύραν τῆς οἰκίας μου. Συρόμενος, διότι δὲν ἠδυνάμην νὰ περιπατήσω, ἔφθασα εἰς τὴν θύραν καὶ τὴν ἠνοιξα, τότε δὲ εἰς ἄνθρωπος μοὺ ἔδωκε μίαν ἐπιστολήν, καὶ ἔφυγεν ἀμέσως.

Ἡ ἐπιστολὴ ἦτο ἀκριτὰ ὀγκώδης, εἶνε αὐτὴ τὴν ὁποίαν κρατῶ, ἰδοὺ δὲ τί γράφει:

«Κύριε Κώστα.

«Εἶμαι φίλος τοῦ υἱοῦ σας Παύλου. Εἰξεύρω ὅτι ἀσθενεῖτε καὶ αὐτὸς καὶ σὺ. Εἰξεύρω ἐπίσης ὅτι δυστυχεῖτε, ἀλλὰ ἤρρησα ἰὰ σᾶς γράψω διότι ἐφοβούμην μὴ σᾶς προσβάλλω ἀποδεικνύων ὅτι γνωρίζω τὴν δυστυχίαν σας. Ἄλλὰ μείνετε ἡσυχος. Δὲν θὰ εἰπῶ εἰς κανένα τὸ μυστικόν σας καὶ μὴ θυμώσητε ἐναι τίον μου. Σᾶς ἐσωκλείω εἰς τὴν ἐπιστολήν ὀλίγα χρήματα. Ἄρτι νὰ τὰ ἐξοδέσω εἰς πράγματα περιττά, ἐπροτίμησα νὰ τὰ στείλω εἰς σᾶς καὶ τὸν φίλον μου Παύλον. Ἴσως μὲ αὐτὸ σᾶς προσβάλλω, ἀλλὰ σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσετε. Κάμνω αὐτὸ ὄχι διὰ τὰ σᾶς κάμω καλόν, ἀλλὰ ἀπλῶς δι' ἰδικήν μου εὐχαρίστησιν. Ἐπειδὴ ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ παίξω μὲ τὸν φίλον μου Παύλον, δι' αὐτὸ θέλω νὰ ἱατρευθῇ γρήγορα. Καθὼς βλέπετε εἶμαι τρομερὸς ἐγώιστής.

Εἰς φίλος τοῦ Παύλου.»

Εἰς τὴν ἀρχήν, κύριε Διευθυντά, ἠθέλησα

νὰ στείλω ὀπίσω τὰ χρήματα. Νὰ ζήσω μὲ ἐλεημοσύνην... Ἐπειτα ὅμως ἐσυλλογίσθηκα τὸ παιδί μου. Ἄλλὰ μὲ ποῖον νὰ ἐπιστρέψω τὰ χρήματα, ἀφοῦ ἔφυγεν ὁ ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος ἔφερε τὴν ἐπιστολήν;

Ἀπὸ τότε καθε δευτέραν ὁ ἴδιος ἄνθρωπος μοὺ ἔφερε τακτικὰ ὀλίγα χρήματα. Τὰ ἔρριπεν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἔφυγεν ἀμέσως διὰ νὰ μὴ τὸν ἐρωτήσω.

Σήμερον ὁ υἱός μου εἶνε καλλίτερα, ἐγὼ δὲ ἄμα ἠδυνήθη νὰ ἐξέλθω ἀπὸ τὴν οἰκίαν μου, ἡ πρώτη μου φροντίς ὑπῆρξε νὰ ἔλθω καὶ νὰ σᾶς ἐπισκεφθῶ. Ὁ φίλος τοῦ υἱοῦ μου εὐρίσκεται εἰς τὸ σχολεῖόν σας, σὺς δὲ θὰ γνωρίζετε βέβαια τὸ γράψιμον ἐκείνου, εἰς τὸν ὁποῖον χρεωστῶ τὴν ζωὴν μου καὶ τὴν ζωὴν τοῦ υἱοῦ μου. Σᾶς παρακαλῶ πολὺ, κύριε Διευθυντά, νὰ μοὺ εἰπῆτε ποῖος εἶνε, καὶ μολοντί βέβαια εἶνε υἱὸς πλουτοῦ, ἴσως δὲν θὰ ἀηδιάσῃ ἂν τὸν φιλήσῃ ἕνας πτωχὸς ἐργάτης.

Καὶ ὁ ξυλουργὸς ἔδωκε τὴν ἐπιστολήν εἰς τὸν διευθυντήν, ὅστις παρετήρησε τὸν γραφικὸν χαρακτήρα. Ἀνεγνώριεν ἀμέσως αὐτόν, ἀλλ' εἶπε πρὸς τὸν ξυλουργόν ὅτι θὰ ἐξετάσῃ καὶ πιστεύει νὰ ἀνακαλύψῃ τὸν γράψαντα.

Τὸ ἐσπέρας ἔφθασεν ὁ κύριος Δημητριάδης καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ διευθυντήριον. Ἦτο ἀνήσυχος καὶ τεταραγμένος. Συγχρόνως προσεκληθὴ καὶ ὁ Χρῆστος. Ὁ δυστυχὴς εἶχε τεταπεινωμένην τὴν κεφαλὴν, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀπὸ τὰ δάκρυα ἦσαν κατακόκκινοι, ὅταν δὲ εἰσῆλθεν, οὔτε τὸν πατέρα του ἐτόλμησε νὰ παρατηρήσῃ οὔτε τὸν Διευθυντήν. Τότε ὁ τελευταῖος εἶπε:

— Κύριε Δημητριάδη, ἔχετε ἐνώπιόν σας μέγαν ἔνοχον. Ἀπὸ δύο μηνῶν ὁ υἱός σας κάμνει μέγала ἔξοδα. Ἐξήτασα, ἀλλὰ δὲν κατάρθωσα νὰ ἀνακαλύψω εἰς τί μεταχειρίζεται τὰ χρήματά του. Ἐπειδὴ δὲ δὲν τὸν ἐφθάνον ὅσα χρήματα τοῦ ἐπέστελλετε, ἐπώλησε τὰ βιβλία του, τελευταίως μάλιστα ἐνεχυρίασεν, ἴσως δὲ καὶ ἐπώλησε, τὸ νέον του φέρεμα.

— Ἄθλιε! ἀνέκραξε μὲ θυμὸν ὁ κ. Δημητριάδης.

Τὰ δάκρυα ἔρρεον ποταμηδὸν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Χρήστου.

— Βεβαίως, ἐξηκολούθησεν ὁ Διευθυντὴς, αὐτὴ ἡ πράξις ἦτο ἀξία τιμωρίας, καὶ ἐτιμώ-

ρησα αὐστηρῶς τὸν υἱόν σας. Ἦθελον μάλιστα καὶ νὰ τὸν ἀποπέμψω ἀπὸ τὸ σχολεῖον καὶ νὰ σᾶς τὸν στείλω διὰ νὰ μὴ διαφείρῃ διὰ τοῦ κακοῦ παραδείγματός του τὰ ἄθωα παιδιά, τῶν ὁποίων μοὶ ἐνεπιστεύθησαν τὴν ἀνατροφήν. Αἴφνης ὅμως ἐπληροφορήθη κατι, τὸ ὁποῖον ὑπώπτειον.

Χρῆστε, ὕψωσον τὴν κεφαλὴν μου! Κύριε Δημητριάδη, ἐναγκαλίσθητι τὸν υἱόν σου! Ἐχει εὐγενῆ αἰσθήματα καὶ ἀγγελικὴν ψυχὴν. Ἀληθὲς ὅτι ἐνήργησε μὲ ἀπερισκεψίαν, ἀλλ' ἐτιμωρήθη ἀκριτὰ...

— Πῶς! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Δημητριάδης, λοιπὸν ὅσα μοὶ διηγήθητε;...

— Δυστυχῶς, εἶνε ἀληθὴ, ἀλλ' ἀκόμη δὲν σᾶς τὰ εἶπον ὅλα... Πρὸ ὀλίγου ἔφυγεν ἀπὸ ἐδῶ ὁ ξυλουργὸς κύριος Κώστας, ὁ πατὴρ τοῦ μικροῦ συντρόφου τοῦ Χρήστου...

Καὶ ὁ Διευθυντὴς διηγήθη τὴν μετὰ τοῦ ξυλουργοῦ συνδιάλεξίν του, καὶ ἔδειξεν εἰς τὸν κ. Δημητριάδην τὴν ἐπιστολήν τοῦ υἱοῦ του.

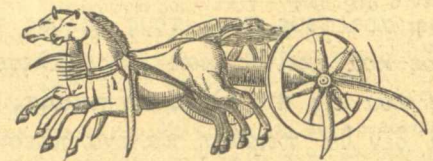
Ὁ Χρῆστος, τεταραγμένος καὶ ἀμυχανῶν ἐρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρὸς του, ἐνῶ οὗτος τὸν ἠσπάζετο τρυφερῶς καὶ ἔλεγεν πρὸς αὐτόν:

— Ἄλλὰ, υἱέ μου, ἔπρεπε νὰ μὲ εἰδοποιήσῃς. Τότε, θὰ ἐβοήθουν τοὺς φίλους σου...

— Ἄλλὰ τότε, πάτερ μου, ἀπήντησεν ὁ Χρῆστος, θὰ ἐμανθάνωμεν πολλοὶ τὴν δυστυχίαν των.

— Ἐλεῆμων καὶ ἐχέμυθος, προσέθηκε ὁ αὐστηρὸς Διευθυντὴς, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τινος ἀπεμύσσετο θορυβωδῶς διὰ νὰ κρύψῃ τὴν συγκίνησίν του. Χρῆστε, ὑπέφερες ἀδίκως, ἀλλὰ τὰ δάκρυα τοῦ πατρὸς σου... καὶ τὰ ἰδικά μου εἶνε ἡ καλλιτέρα ἀμοιβή σου.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ

Ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουήλ ἠύχαριστείτο με-
γάλως νὰ περιφέρηται τὴν νύκτα ἀγνώριστος
εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως. Μίαν νύκτα περι-
φέρετο μετὰ τοῦ πρωθυπουργοῦ του εἰς μίαν
ἀπόκεντρον ὁδόν, ἐκεῖ δὲ ἀπήντησαν ἕνα νεο-
σύλλεκτον στρατιώτην μεθυσμένον. Ἐπειδὴ δὲ
ἠθέλησε νὰ τὸν συμβουλευσῆ νὰ μὴ μεθῆ, ὁ
στρατιώτης ἐκτύπησε τὸν βασιλέα.

Τότε ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουήλ ἔνευσεν εἰς τὸν
πρωθυπουργόν του νὰ μὴ ἀναμιχθῆ, ἀνέσυρε
τὰς χειρὶδας τοῦ ἐπενδύτου του, καὶ ἤρπασεν
ἀπὸ τὴν μέσην τὸν νεοσύλλεκτον. Οὗτος ἀντέ-
στη πεισματωδῶς, ἀλλὰ τέλος ὁ βασιλεὺς τὸν
ἔρριψε κατὰ γῆς· τότε δὲ εἶπεν εἰς αὐτὸν
φιλικῶς·

— Εἶνε εὐτυχία σου, παλληκάρι μου, διότι
εἶσαι πλέον ἀδύνατος ἀπὸ ἐμέ. Ἄν ἦσο δυνα-
τώτερός μου θὰ σέ ἔρριπτα δέκα ἔτη εἰς τὴν
φυλακὴν. Λάβε τώρα αὐτὰ τὰ εἰκοσι φράγκα

καὶ ὑπάγε νὰ πῆς εἰς τὴν ὑγείαν μου. Εἶμαι ὁ
Βίκτωρ Ἐμμανουήλ.

Ὅταν ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας εὕρισκετο εἰς
τὴν Φλωρεντίαν, ὁ ἀνταποκριτὴς μιᾶς ἀγγλι-
κῆς ἐφημερίδος περιεφέρετο μίαν ἡμέραν ἔξωθεν
τῶν ἀνακτόρων διὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ μάθῃ
τὴν ἰδιωτικὴν ζωὴν τοῦ Βίκτωρος Ἐμμανουήλ.

Εἰς μίαν πλαγίαν θύραν τῶν ἀνακτόρων πα-
ρετήρησεν ἕνα ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἦτο ἐνδεδυ-
μένος μὲ μεγάλην ἀπλότητα καὶ ἐκάπνιζεν ἐν
πρόστυχον ποῦρον τῶν πέντε λεπτῶν.

Τότε ἐπλησίασε καὶ ἠρώτησεν αὐτόν·

— Δύναμαι νὰ ἴδω τὰ ἰδιαιτέρα δωμάτια
τοῦ βασιλέως;

— Ἐλα μαζί μου, ἀπήντησεν ὁ ἄγνωστος.

Τότε διὰ μικρᾶς κλίμακος ἀνεβίβασεν αὐτόν
εἰς τὰ ἀνάκτορα, ἔδειξε τὰ πάντα πρὸς τὸν
Ἄγγλον, τὸν προσεκάλεσε νὰ καθῆσθαι, τῷ
προσέφερε σιγάρον, ὠμίλησαν ὁμοῦ ἐπὶ πολὺν
ῶραν, ὅταν δὲ ὁ ἀνταποκριτὴς ἀνεχώρησεν
ἔσφιγγε τὴν χειρὰ του.

Ὁ Ἄγγλος μόνον, ὅταν ἐξῆλθεν εἰς τὸν προ-
θάλαμον ἐνόησεν ὅτι εἶχε συνδιαλεχθῆ μετὰ
τοῦ βασιλέως καὶ ἔμεινεν ὡς κεραυνόπληκτος.

Ο ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

(Νυπιακὸν ἀνάγνωσμα).

Ὁ Γιαννάκης εἶνε πολὺ λυπημένος, διότι ἔχει σωστὰ μίαν ἐβδομάδα
νὰ παίξῃ καὶ νὰ ὁμιλήσῃ μὲ κανένα παιδί.

Ὅλα τὰ ἄλλα παιδιὰ ζωηρὰ καὶ εὐθυμα παίζουν κάτω εἰς τὴν
αὐλὴν τὸ σχοινάκι, τὸ κρυφτό, τὸ κυνηγητὸ καὶ εἶνε πάρα πολὺ εὐχα-
ριστημένα. Μόνον ὁ Γιαννάκης εἶνε μόνος του, ὀλομόναχος καὶ κλαίει.
Δὲν ἔχῃ κανένα φίλον, κανένα σύντροφον. Ὅλοι τὸν ἀποφεύγουν.

Καὶ δὲν θὰ παίξῃ ποτὲ ὁ Γιαννάκης ἂν ἐξακολουθῆ νὰ πειράζῃ ὅλους,
τοὺς ἀδελφούς του, τοὺς φίλους του καὶ αὐτὰ τὰ ζῶα. Αὐτὸ τὸ κατὰ-
λαβε καὶ ἐκεῖνος καὶ παρεκάλεσε τὴν μητέρα του νὰ πῆ εἰς τὰ ἀδελφιά
του καὶ εἰς τὰ ἄλλα τὰ παιδιὰ, ὅτι ὁ Γιαννάκης τῆς θὰ γείνη καλὸ παιδί
καὶ δὲν θὰ πειράζῃ κανένα πλέον.

Ὅλοι ἤκουσαν μὲ μεγάλην χαρὰν τῶν τὴν μεταβολὴν τοῦ Γιαννάκη
καὶ τὸν προσεκάλεσαν πάλιν νὰ παίξῃ μαζί των.

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ

Ὅ,τι καὶ ἂν κάμῃ τις θὰ εὐρεθῆ ἄνθρωπος
νὰ τὸν κατηγορήσῃ.

×

Ὅ,τι ἀρέσκει εἰς τὸν ἕνα δὲν ἀρέσκει εἰς
τὸν ἄλλον.

ΔΗΛΩΣΙΣ

πρὸς τοὺς συνδρομητὰς καὶ φίλους
ΤΟΥ «ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ»

ΚΟΜΗ μία δεκαπεν-
θμερία καὶ συμπλη-
ροῦται ἔτος ἀπὸ τῆς
ἐμφανίσεως τοῦ «Παι-
δικοῦ Κόσμου». Τὴν
ἐκδοσὴν του ἐχαιρέτι-
σαν μετ' ἐνθουσιασμοῦ
οἱ φιλομαθεῖς Ἑλληνό-
παιδες, συνεμερίσθη-
σαν δὲ καὶ οἱ γονεῖς

καὶ διδάσκαλοι αὐτῶν καὶ πάντες οἱ φροντί-
ζοντες περὶ τῆς μορφώσεως τῆς καρδίας καὶ
ἀναπτύξεως τοῦ νοῦ τῆς νέας γενεᾶς, δὲν

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ «ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ»

ανοῦργε Ὁδυσσεῦ εἰς τὴν ἐρώτησίν
σου ἐκείνην δὲν δύναμαι νὰ σοὶ ἀπαντή-
σω· διὰ νὰ γράφῃ κανεὶς μὲ ψευδώνυμον
θὰ ἔχῃ κάποιον λόγον, τὸσον ὁ μέγας
ὅσον καὶ ὁ μικρός· σὺ διατί καταγίνεσαι εἰς ἄλλειαν
ψευδωνύμου; Εἶμαι δὲ καὶ ὀλίγο θυμωμένος μαζί
σου, διότι ὅταν γράφῃς δὲν προσέχεις ἄρκετὰ καὶ
ἀντὶ νὰ μὲ γλυκοασπασθῆς μὲ ἀγλυκοασπάζεσαι! Ἡ
ἀντικανονικὴ αὔξησις, τὴν ὁποίαν ἔλαβε τὸ ρῆμά σου
τοῦ μετέβαλλε, παιδί μου, τὴν ἔνοιαν! — Πραγμα-
τικῶς, **Συρακοῦσιε Ἀρχιμῦδι**, ἡ ἐπιστολή
σου θὰ παρέπεσεν· αὐτὴ εἰς τὴν ὁποίαν σοὶ ἀπαντῶ
εἶνε ἡ δευτέρα, τὴν ὁποίαν λαμβάνω ἀπὸ σέ καὶ
συχῶ μάλιστα σ' ἐσυλλογίζομαι καὶ ἔλεγα τί ἔπα-
θες καὶ δὲν μοὶ γράφεις. Μήπως δὲν ἔγραψες ἀκριβῶς
τὴν διεύθυνσίν μου; Τὰς ἀσκήσεις σου ἔλαβον. — Μὲ
θερμοτάτην ἐπιστολὴν ἔσπευσε πρῶτος ἀπὸ ὅλους,
χωρὶς νὰ περιμένῃ δελτία καὶ προκηρῦξεις ὁ ἀγα-
πτός φίλος μου **Γαλαξίας** νὰ ἀνανεώσῃ τὴν ἐγ-
γραφὴν του διὰ τὸ β' ἔτος, σέ εὐχαριστῶ διὰ τὴν
τόσην σου ἀγάπην, **Γαλαξία**, καὶ σοὶ στέλλω ἕνα
ἐγκάρδιον χαιρετισμόν. Δύνασαι νὰ μοὶ στείλῃς τὰς
λύσεις καὶ τῶν τριῶν Φυλλάδιων. — Ὅχι δά, **Μιλ-
τιάδῃ Θ. Παπαδόπουλε**, σοὶ ἀπῆντων εἰς τὸ
προηγούμενον Φυλλάδιόν μου· ἴσως ἔγραψες πρὶν τὸ
λάβῃς· τὰ Φυλλάδια ἐστάλησαν κατὰ τὴν νέαν

ἐπαύσαν ἐνθαρρύνοντες ἡμᾶς καὶ ἐκθύμως
ἐπιδοκιμάζοντες τὸ πρόγραμμα, ὅπερ ὁ «Παι-
δικὸς Κόσμος» ἀκολουθεῖ. Ἡ ἐπιδοκιμασία
αὕτη τῶν ἐπαιόντων εἶνε τὸ πολυτιμότερον
δι' ἡμᾶς ἐφόδιον καὶ ἄθλον καὶ θαρροῦντες
συνεχίζομεν τὸ ἐπιμοχθον ἔργον, ὅπερ ἀνελά-
βομεν μὲ τὴν σταθερὰν ἀπόφασιν οὔτε κόπων
νὰ φεισθῶμεν οὔτε θυσιῶν ὅπως ἀναδειξομεν
τὸν «Παιδικὸν Κόσμον» τέλειον εἰς τὸ εἶδος
του Περιδικὸν καὶ ἀναγκαῖον καὶ πολῦτιμον
τῶν παιδῶν καὶ τῶν ἐφήδων σύντροφον.

Μὲ τὸ προσεχὲς φύλλον ἀποστέλλεται τοῖς
συνδρομηταῖς ἡμῶν **δεύτερον ἐγγραφῆς** διὰ τὸ
δεύτερον τοῦ «Παιδικοῦ Κόσμου» ἔτος· ὅσοι
ἐξ αὐτῶν ἀγαπῶσιν εἰλικρινῶς τὸν «Παιδικὸν
Κόσμον» ἄς δεῖξωσιν ἐμπράκτως τὴν πρὸς
αὐτὸν ἀγάπην των ὅχι μόνον ἀνανεοῦντες
τὴν ἰδικὴν των συνδρομὴν, ἀλλὰ συνιστῶντες
αὐτὸν καὶ εἰς φίλους των πρὸς ἐγγραφὴν.

Ἐπίσης μὲ τὸ προσεχὲς Φυλλάδιον θὰ ἀπο-
σταλῆ καὶ ὁ πίναξ τῶν περιεχομένων καὶ
θὰ ἔχητε μετ' ὀλίγον τὸν πρῶτον τόμον τοῦ
«Παιδικοῦ Κόσμου», τοῦ ὁποίου τὰ πρῶτα
βήματα μαρτυροῦσιν ὅποια θὰ εἶνε σὺν τῷ
χρόνῳ ἢ πρόδος αὐτοῦ.

διεύθυνσιν εἰς ὄνομα μάλιστα τοῦ κ. Διευθυντοῦ τῆς
Σχολῆς. Καὶ μίαν σύστασιν· νὰ μὴ συνειθίζῃς νὰ
γράφῃς μὲ κόκκινην μελάνην, διότι κουράζει πολὺ
τὰ μάτια. — Ὅμιλογῶ ταπεινῶς ὅτι τὸ σφάλμα
εἶνε ἰδικόν μου, ἀγαπητὴ μοι **Μυροδοτὶς**· τὸ ἔκα-
μα μὲ καλὸν σκοπὸν χωρὶς νὰ συλλογισθῶ ὅτι ὁ ἀπε-
κλύπτειος τοιοῦτοτρόπως· τώρα ἡ μόνη ἐπανόρ-
θωσις εἶνε ἡ ἀλλαγὴ ψευδωνύμου, ἢ φυσικώτατα σοὶ
ἐπιτρέπω. Θὰ λάβω ὑπὸ σημείωσιν τὴν ἀντιγραφὴν
τοῦ αἰνίγματος, ἔσο ἡσυρτος. — Καλὲ τί λέγετε,
Συμπληγάδες, δὲν σὲς θέλω εἰς τὴν ἀλληλογρα-
φίαν μου! Θεὸς φυλάξῃ! Διὰ ποῖον λόγον; Μοὶ φαί-
νεται ὅμως ὅτι εἶσαι ὑπὲρ τὸ δέον παραπονοῦρα.
Τώρα ἐλπίζω νὰ μὴ ἔχῃς κανέν παραπόνον ἀπὸ τὴν
ἀποστολὴν τοῦ Φυλλάδιου σου ὡς καὶ τῶν φίλων σου
καὶ περιμένω ἐπιστολὴν σου εἰς ἄλλον τόνον· δὲν
θέλω νὰ παρεξηγούμεθα τὸσον καλοὶ φίλοι! — Εἶνε
τόσον δικαιολογημένη ἡ αἰτία τῆς μακρᾶς σιγῆς
σου, ἀγαπητέ μου **Ὀρμητικὲ Ἄλνυ**, ὥστε σοὶ
συγχωρῶ ἐξ ὅλης μου τῆς ψυχῆς· τώρα ὅμως ὅτε σὴ
τάξις ἀποκατέστη εἰς τὸν μαθητικὸν κόσμον διὰ τοῦ
εὐεργετικοῦ τοῦ Σεπτεμβρίου κώδωνος πιστεύω νὰ
εἶσαι καὶ εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μας πρότυπον τά-
ξεως καὶ ἀκριβείας. — Μετὰ μεγάλης εὐχαριστήσεως
ἀναγινώσκω τὰς ἐπιστολάς σου, ἀγαπητόν μου
Κρούσοδον, χαίρω πολὺ, διότι γίνομαι αἰτία νὰ
καταγίνῃσαι εἰς τὰ Ἑλληνικά βεβαιότατα μὲ τὸν
καιρὸν αἱ λύσεις τῶν ἀσκήσεων οὐδὲν θὰ ἔχωσι διὰ

σέ μυστήριον. Ὁ ΜΙΚΡΟΣ ΔΟΡΔΟΣ εἶνε ὄντως ὠραϊότατον ἔργον καὶ ἐξελληνισθεὶς πρὸ ἐτῶν ἐδημοσιεύθη εἰς ἓνα τῶν τόμων τῆς « Διαπλασσεως τῶν Παίδων ». Περὶ τῆς προταθείσης μεταβολῆς διὰ τὴν ἔκδοσίν μου ἄλλοτε θὰ γείνη σκέψις. Σὲ χαιρετῶ.

Τὰς πληροφορίας καὶ τοὺς ἀσπασμούς σας ἐλλείψει χώρου θὰ δημοσιεύσω, μικροὶ μου φίλοι εἰς τὸ προσεχὲς Φύλλον.

Ἀγαπητὲ «Παιδικὲ Κόσμε»,

Αἱ ἐφημερίδες ἀναγράφουσι καθημερινῶς τὰ τοῦ σεισμοῦ, ὅστις συνεκλόνησε τὸ ἀτυχεὲς Ἀϊδίνιον καὶ τόσας ὑπάρξεις ἀπέρτερον κατέστησεν.

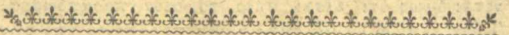
Αἱ ἀρχαὶ ἡμῶν πρόθυμον ἔσπευσαν νὰ ἐλθωσι διὰ χρημάτων ἐπίκουροι εἰς τοὺς παθόντας ἡμῶν ἀδελφούς, οὐδεμία ὅμως ἀμφιβολία ὅτι καὶ ἡ ἰδιωτικὴ ἀγαθοεργία γενναίᾳ θὰ προσέλθῃ ἐπίκουρος καὶ τοσοῦτῳ γενναϊότερα ὅσῳ σπουδαιοτέρα εἶνε ἡ ἐπισκήψασα συμφορὰ.

Δὲν εἶνε ἀρὰ γε δυνατὸν καὶ οἱ μικροὶ τοῦ « Παιδικοῦ Κόσμου » συνδρομηταὶ νὰ συνδράμωσι, ὅσον οἱ πόροι τῶν ἐπιτρέπουσιν εἰς τὴν ἀγαθοεργίαν αὐτήν; Φρονεῖς ὅτι ἂν ἐν τῇ **ἄλληλογραφίᾳ** ἀνοίξης στήλην εἰσφορῶν ὑπὲρ τῶν σεισμοπλήκτων δὲν θὰ συναχθῆ ἰσχυρὰ, δυνάμενον νὰ συντελέσῃ κατὰ τι εἰς τὴν ὄπλ τῶν ἐρηλίκων ἐπιδικωμένην ἀνακούφισιν καὶ παραμυθίαν; Ὅταν οἱ ἐν Ἑλλάδι μικροὶ τῶν συνάδελφοι ἀποφασίζωσι νὰ συλλέξωσι χρήματα πρὸς ναυπήγησιν, δὲν γρωρίζω ἀκριβῶς, εἰ εἶδους πολεμικοῦ πλοίου, οἱ ἰδιοὶ μας παῖδες δὲν θὰ καταθέσωσι τὸν ὀβολόν τῶν, ὅπως ἀπομάξωσιν ἐν δάκρῳ δυστυχίας, ὅπως κατατεθῶσιν ἔστω καὶ ὀλίγοι διὰ συνδρομῆς τῶν λίθοι εἰς τὰς ἀνεγείρομενον, εἰς σχολὴν ἀναστηλομένην;

Ἐγὼ τὸ ἐλπίζω καὶ προτιμῶ τοιαύτην διὰ τοὺς παῖδας μας δρᾶσιν.

Σὲ χαιρετῶ.

Φίλη καὶ συνδομήτρια τοῦ « Παιδικοῦ Κόσμου » ἀπέστειλεν ἡμῖν τὴν ἀνωτέρω ἐπιστολήν, ἣν δημοσιεύοντες ζητοῦμεν τὴν ἐπὶ τῶν σκέψεων αὐτῆς γνώμην σας. Ὁ « Παιδικὸς Κόσμος » εἶνε πρόθυμος ν' ἀνοίξῃ τοιαύτην στήλην καὶ νὰ ἀποστείλῃ καταλλήλως τὴν συνδρομὴν ὑμῶν, ἂν δηλώσητε ὅτι ἔχετε τὴν διάθεσιν ἐκ τοῦ ἰδιαιτέρου ὑμῶν ταμείου νὰ συνδράμητε τοὺς ἀτυχεῖς παθόντας ἀδελφούς ἡμῶν.

Παρακαλοῦνται οἱ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ συνδρομηταὶ καὶ φίλοι τοῦ Παιδικοῦ Κόσμου διὰ παραγγελίας βιβλίων ν' ἀπευθύνωνται ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον **Δεπάστα-Σφύρα-Γεράρδου**, ὅπου ὑπάρχει ἰδιαιτέρον τμήμα διὰ τὴν πελατεσίαν τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Εἶνε περιττὸν νὰ συστηθῶ εἰς τοὺς ἐνταῦθα συνδρομητὰς καὶ συνδρομητριάς μου, ὅτι τὸ Βιβλιοπωλεῖον **Δεπάστα-Σφύρα-Γεράρδου** ἐν Γαλατῇ καὶ **Ἀδελφῶν Δεπάστα** ἐν Σταυροδρομίῳ, προμηθεύουσι πάντα τὰ ἐν χρήσει διδακτικὰ βιβλία εἰς τιμὰς λίαν συγκαταβατικὰς.

ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

224. Λεξιγοφίος.

Τὸ ὄλον μου ὁ πρῶτιστος τῶν ἐπὶ γῆς ἀθλίων μ' ἀποτελοῦν τρεῖς συλλαβαί, αἱ δύο τῶν ὀπίσμων σημαίνουν ἐπιφώνημα, ἡ τρίτη δὲ δηλοῖ ξύλον κοινὸν καὶ χρήσιμον καὶ εὐφλεκτον πολὺ.

Γαλαξίας.

225. Στοιχειογόφιος.

Δίωξε κάππα βάλε πῖ καὶ εὐθὺς σὺν ἀστραπῇ τὴν κουζίνα του θ' ἀφήσῃ ποταμὸς θὰ σὲ δροσίση.

Μουσώτις.

226. Πυθαγίς.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦσιν ὄρος ἑλληνικόν.
= Μόριον παρακλεισευματικόν.
= Χώρα τῆς Ἀσίας.
= Βασιλόπαις ἀρχατος.
= Ἐπίθετον.

Γαλατόφθαλιμη Νεράϊδα.

227. Κυβόλεξον.

• • • α
• • α •
• α • •
• α • •
α • • •

Νὰ συμπληρωθῇ τὸ ἀντικρὺ κυβόλεξον.

Ἄνθος Καππάρεως.

228. Νῖ.

† • • • † Ν' ἀντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ
† † • • † γραμμάτων ὥστε εἰς τὸ ἀριστερὸν σκέ-
† • • • † λος ν' ἀναγινωσκῆται τὸ ὄνομα θυ-
† • † • † γατρὸς ἤρωος, εἰς τὴν διαγώνιον ἀθλη-
† • • • † τοῦ καὶ εἰς τὸ δεξιὸν σκέλος ἀκρωτή-
† • • † ριον αἱ στιγμαὶ μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ
† • • † σταυροῦ καθέτως λαμβανόμεναι ν' ἀ-
ποτελεῶσιν: ἡ α' ἀριστερᾷ ἀρχατον βασιλόπαιδα, ἡ
β' θεὸν καὶ ἡ γ' βασιλέα ἐπίσημον ἐν τῇ Γραφῇ.
Ζαπκίς.

229. Κῦθος.

• • • • • Ν' ἀντικατασταθῶσιν αἱ
• • • • • στιγμαὶ διὰ γραμμάτων ὥ-
• • • • • στε: εἰς τὸ ἄνω τετράγω-
• • • • • νον ἄνω ἤρωος, δεξιᾷ νῆσος,
• • • • • ἀριστερᾷ θυγάτηρ τοῦ Ἡ-
• • • • • ρακλέους, κάτω πόλις Μ.
• • • • • Ἀσίας. Εἰς τὸ κάτω τετρά-
• • • • • γωνον ἄνω ποταμὸς τῆς Μυ-
• • • • • σίας, δεξιᾷ Ἐβρατος βασι-
• • • • • λεύς, ἀριστερᾷ νῆσος καὶ
κάτω βασιλεὺς τῶν Λιθίων.

Ὀρητικὸς Ἄλιος.

230. Ἐρώτιδις.

Ποία λέξις πεντασύλλαβος γράφεται μὲ 5 ε :

231. Ἐλλιποδύμφωνον.

Ἡ —ωα—η—οσεω—η—ιαοια.

Ἐργατικὴ Μέλισσα.

Υπεύθυνος Κ. ΒΛΟΥΣΟΣ.